

သောင်းဝေဦး

သေကံမရောက်သက်မပျောက်

ဖြစ်ရပ်မှန် ဝစ်မှတ်တမ်းဝတ္ထုရှည်ကြီး

ဒုတိယအကြိမ်

၃၀

သောင်းဝေဦး

သနက(၁)၌တပ်နားစဉ်ကာလစာရေးသူနှင့်

တပ်ရင်းမှူးတို့ စက်ပစ်ကွင်း ဝင်နေစဉ်။

(၁၉၈၃ ခုနှစ်)

(တပ်ရင်းမှူးမှာ ယခုရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေး ဖြစ်ပါသည်။)

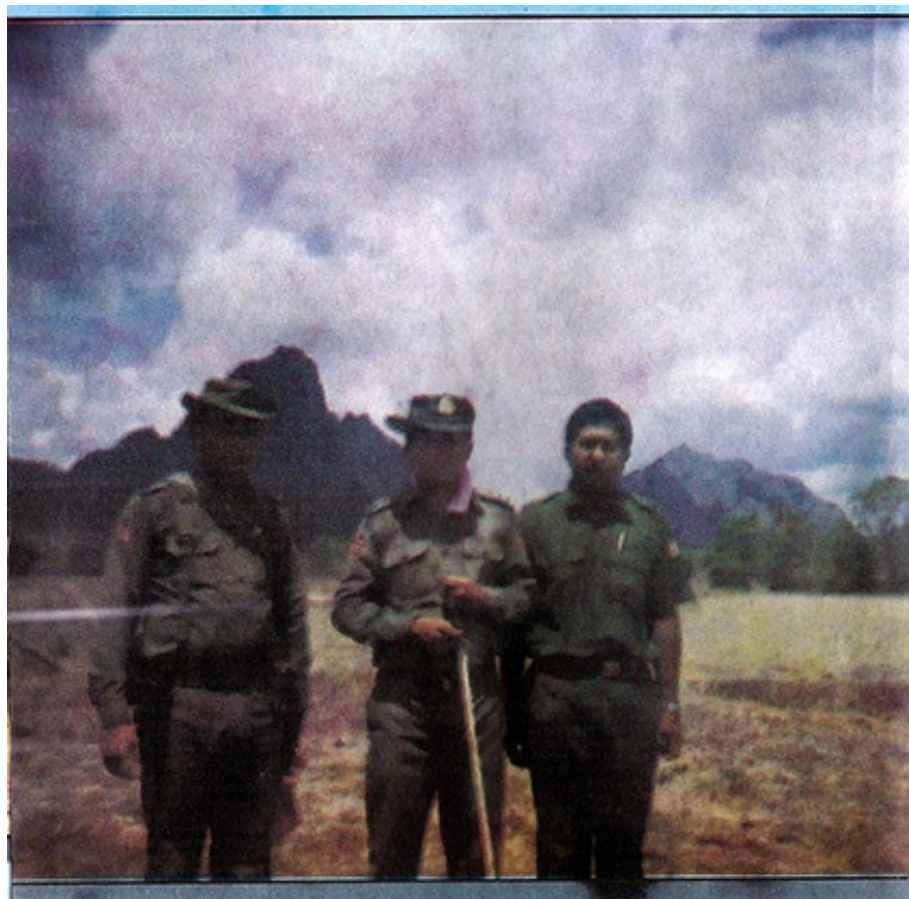
ထပ်လုံဘုရားကုန်းတိုက်ပွဲအပြီး
စာရေးသူနှင့်တပ်ခွဲ(၄)တပ်ခွဲမှူး
ဗိုလ်ကြီးသန်းဝင်း
(ယခုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းဝင်း၊
ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဗဟာမှူး)
(၁၉၈၂-ခုနှစ်)

လွိုင်ကော်မြို့၊ တောင်ကွဲစေတီရှေ့ရောက်
 စာရေးသူနှင့် ရှေ့တန်းအမှတ်(၆)ခြေလှင်တပ်ရင်းမှအရာရှိများ
 (၁၉၉၀-ခုနှစ်)
 နောက်တန်း(ဝဲမှယာ) - ဗိုလ်သန်းနိုင်၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းသွင်
 ဗိုလ်လှရွှေ၊ စာရေးသူ၊ ဗိုလ်ကြီးသန်းထွန်း၊ ဗိုလ်လွင်ဦး၊ ဗိုလ်သန်းလွင်
 ရှေ့တန်း(ဝဲမှယာ) ဗိုလ်မျိုးမြင့်၊ ဗိုလ်ကြည်လင်း၊ ဗိုလ်တင်ကိုကို
 ဗိုလ်အောင်မင်းခိုင်၊ ဗိုလ်ဌေးနိုင်

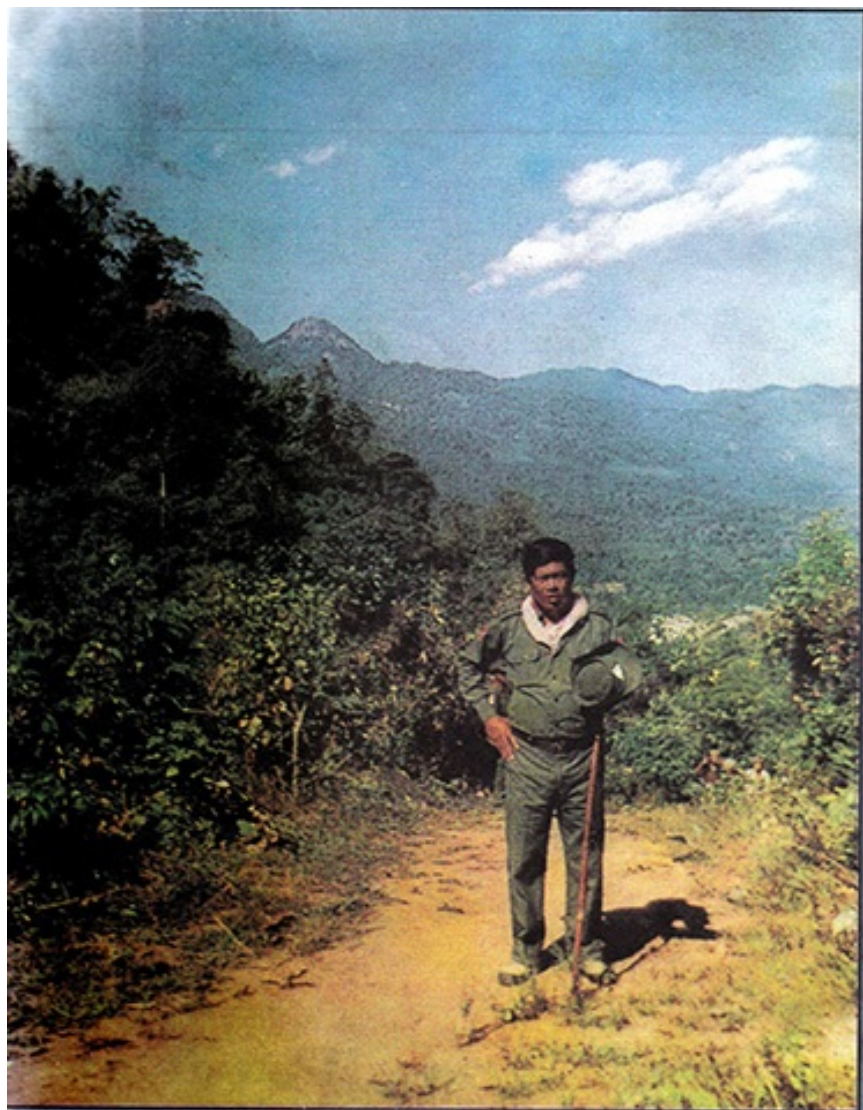
၁၉၉၃ - ခုနှစ်၊ မတ်လ(၃၀)ရက်နေ့တွင်
 စာရေးသူ အားတပ်မ(၃၃) တပ်မမှူးမှ
 ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်တံဆိပ်များ
 တပ်ဆင်ပေးနေစဉ်

ကရင်ပြည်နယ်သို့ဒုတိယအကြိမ်ဝင်ရောက်စဉ်
စာရေးသူနှင့် ဗဟိုဗဟိုတူးဖော်ရေးမှူးစိုးမင်း
(ယခုဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးစိုးမင်း၊ နယ်စပ်စည်ပင်)
ဒေါက်တာမြတ်မော်တို့အား
လေးကေကျောက်တောင်အနီးတွေ့ရစဉ်၊
(၁၉၉၃-ခုနှစ်)

ကာမမောင်းသို့အသွားစာရေးသူ နှင့် ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့အား
မြိုင်ကလေးဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် တွေ့ရစဉ်။
(၁၉၉၄-ခုနှစ်)

သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ မာနယ်ပလောဒေသ၊
ဆင်ဖြူတောင်သို့ အသွား စာရေးသူအား တွေ့ရစဉ်။

(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

(နောက်ဘက်မှမြင်ရသောတောင်ကတုံးမှာ ပွင့် - ၄၀၄၄ ရွေးအိပ်တောင်ဖြစ်ပါသည်။)

သောင်းဝေဦး

၁၉၄၅ခုနှစ်၊ရွှေဘိုခရိုင်၊ ရေဦးမြို့တွင် မွေးဖွားသည် ။ အမည်ရင်းမှ သောင်းဝေဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရေဦးမြို့၊ အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည် ။ ၁၉၆၅ခုနှစ်၌ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည် ။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်၍ ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း အမှတ်စဉ် (၃၆) ကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်(ကြည်း)၌ ဒုတိယဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် အမှတ်(၁၉) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် အမှတ်(၆၁) ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၆၇) ခြေလျင်တပ်ရင်း ၊ တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ အမှတ်(၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၈၈) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ် ၊ အမှတ်(၇၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းစသည့် တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များ သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည် ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ အမှတ်(၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာသည် ။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၌ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ စစ်ဦးစီးမှူး ပထမတန်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်သို့ နည်းဗျူဟာမှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည် ။ တပ်မတော်တွင် ဒု-ဗိုလ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ထိ အဆင့်ဆင့် တိုးမြှင့်တာဝန်ယူခဲ့ရသည် ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်မရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည် ။

စာပေလောကသို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ “
ဣတ္ထိယခေါ်မိန်းမတို့ သည် ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် စတင်ရောက်ရှိသည်။ ။ (၄၉)နှစ်
မြောက် တပ်မတော်နေ့ စာပေပြိုင်ပွဲတွင် “စိမ်းလန်းသာယာပြည်မြန်
မာ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် ဝတ္ထုတိုပထမဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။ ထိုပပြင် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင်
အမျိုးသားစာပေ၊ သုတဒေသ (ဝိဇ္ဇာ)ဆုအား “ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်
သာယာရေးကော်မတီသမိုင်း” စာအုပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီတွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရင်း စာပေများ ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။ ။

★

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် အနှစ်(၃၀)ခန့် စစ်သားလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်မှ နယ်ဘက်သို့ လွှဲပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည့် အခါ ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝကို မကြာခဏလွမ်းဆွတ်သတိရမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးနီးနီးမှာ စစ်တိုက်ရသည့် ကာလများ ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ တောတွေတောင်တွေ ထဲသာနေရသည် ကား များ ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တောပျော်ဖြစ်နေပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိသည့် အခါ ရန်ကုန်၏ မြို့ပြဘဝကို ကောင်းစွာ မခံစားနိုင်ပဲ ရုံးအားရက်များ ဌာ မြို့ပြင်ထွက်၍ အဝေးရှိ တောတောင်များကို ကြည့်ရှုငေးမောနေတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပဲခူး- ရန်ကုန်ကားလမ်းဟောင်း ရွာသာကြီးဘက်သို့ထွက်ပြီး ပဲခူးမြစ်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်ရှုငေးမောရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ပါသည်။ ရှေ့ဖြစ်ဟောင်းများကို အောက်မေ့လွမ်းဆွတ် သတိရနေမိပါသည်။

ထိုသို့ သတိရရင်း လအနည်းငယ်အကြာ၌ ထိုစိတ်၏ စေ့ဆော်ချက်အရ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်တော်၏ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံဖြစ်သော “သေသံမရောက် သက်မပျောက်” ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းများကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်ထဲသို့ဝင်လျှင် ဝင်ချင်းပင် ကရင်ပြည်နယ် ၊ ဖာပွန်မြို့ရှိ အမှတ် (၁၉)၊ ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တာဝန်ကျပါသည်။ ဖာပွန်ကား ကရင်ပြည်နယ်တွင် အလွန်ခေါင်လှ၏။ ဖာပွန်ဆိုလျှင်

ဝန်ထမ်းများက “ဟင်” ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ ငှက်ဖျားပေါနှင့် လူသာမန်တို့ မနေချင်သော နေရာ ဖြစ်၏။ တပ်မတော်သားများ သာ သစ္စာလေးချက် ဦးထိပ်ရွက်၍ ထားရာနေ၊ စေရာသွားဖြစ်သဖြင့် ထိုဒေသ၌ ဒေါင်ကျကျပြားကျကျ နေကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း (၆)နှစ်နီးပါးမျှ ပျော်ပျော်ကြီး နေခဲ့ပါသည်။ ။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၌ ဖာပွန်မှ အမှတ်(၆၁) ခြေလျင်တပ်ရင်း ၊ မော်လမြိုင် ကျောက်တစ်လုံးသို့ ပြောင်းရ၏။ ကျောက်တစ်လုံးရောက်သောအခါ သူပုန်မျိုးစုံနှင့် တွေ့ရ၏။ ဖာပွန်တွင် KNU ကိုသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပြီး ယခု ကျောက်တစ်လုံးတပ်တွင် ကား ပြည်ပြေးနှင့် မွန်ပြည်သစ်ပါတီတို့ ကိုပါ ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေတွင် c (၁၀)နှစ်ခန့် ကြာသွားပြီးနောက် အရှေ့မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေသို့ ပြောင်းရပြန်၏။ စစ်တိုက်ရသည့် ခြေလျင်တပ်ရင်းတစ်ခုဖြစ်သော အမှတ် (၆၇)ခြေလျင်တပ်ရင်း ၊ မိုင်းရယ်သို့ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုတပ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် SSA ၊ KIA၊ လွယ်မော် စသည် တို့ ကိုသာမက နာမည်ကျော် ဗကပ ကိုပါ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။ ။ ဗိုလ်မှူးသိန်းထွန်းတင် နာမည်ကြီးသွားသော ၁၉၈၇ ခုနှစ်က နောင်လိုင်၊ ပါဖန်တိုက်ပွဲကြီးတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဗကပ တပ်မဟာ (၈) ၊ (၁၂)တို့ နှင့် တိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အစကနဦးတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှ အရေးနိမ့်၍ နှစ်ရက်ပြေးလိုက်ရပါသည်။ ။ ထမင်းသုံးလေးနပ် ငတ်သွား၏။ ထိုအကြောင်းကို သေကံမရောက်သက်မပျောက် အမှတ် (၇)ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ကား တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ ဗထူးသို့ ပြောင်းရပါသည်။ ။ ခြေလျင်တပ်ရင်းလုပ်သက် (၁၃)နှစ်ကြာမှ ပြောင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်ရန် ကံဇာတာပါသော

စာရေးသူမှာ တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် နည်းပြဆရာ ချက်ချင်းမလုပ်ရပါ။ သရုပ်ပြ တပ်ခွဲ (၂) ၊ တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ဖြင့် ထူးအောင်စစ်ကြောင်းအမည်ခံကာ ဗထူးတပ်နယ်လုံခြုံရေးအတွက် တစ်နှစ်ခန့် လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်းမှူး လုပ်ရပါသေးသည် ။ အင်တော၊ ကျောက်ဂူဒေသနှင့် ရဲရမန်းနယ်မြေတို့ ကို လှည့်လည်ပြီး အရှေ့မြင်၊ အနောက်မြင် တောင်ကြီးကိုပါ တက်လိုက်ရပါ၏။ ထို့နောက်မှ ဘုရင့်နောင် ခြေလျင် ဌာနခွဲ၌ နည်းပြလုပ်ရပါသည် ။

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် အမှတ်(၁) ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်းသို့ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးတာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရပါသည် ။ မိုင်းယောင်းကျပြီးစ ကာလ ဖြစ်၏။ စာရေးသူတို့ တပ်ရင်းမှာ လည်း ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းယောင်းဒေသတွင် အသည်းအသန် ထွေးလုံးရစ်ပတ် တိုက်ခိုက်ရပြန်၏။ ပွဲပေါင်းအတော် များ သွားသော်လည်း ကံကောင်း၍ အသက်မသေခဲ့ပါ။ (၃)နှစ်ခန့် ကြာပြီးနောက် ကျိုင်းတုံရှေ့တန်းအမှတ် (၈၈) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၌ စစ်ဦးစီးမှူး (ဒုတိယတန်း) တစ်နှစ်ခန့် လုပ်လိုက်ရပါသည် ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် မူ အမှတ် (၇၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းသို့ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးတာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရပြန်ပါသည် ။ ရှေ့တန်းမှ ရှမ်းပြည်နယ်အနောက်မြောက်ခြမ်း၊ မိုးမိတ် မဘိမ်းဒေသဖြစ်၍ ရန်သူအတော် နည်းပါးသောအရပ် ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်နေလို့ မှ တိုက်ပွဲတစ်ခါမဖြစ်ပါချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ အခြားဒေသမှ မျက်စိလည်လာသော သောင်းကျန်းသူများ နှင့် မိုးမိတ်အရှေ့ခြမ်းတွင် တိုက်ပွဲနှစ်ကြိမ်လောက် တိုက်လိုက်ရပြီး အလောင်း၊ လက်နက်ရလိုက်ပါသေးသည် ။ ကံဇာတာကိုက အပစ်အခတ်နှင့် မကင်းသောဇာတာ ဖြစ်မည် ထင်ပါသည် ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်ရှိ အမှတ်(၆) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်လာ၏။

တပ်က ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ဖြစ်သော်လည်း စစ်ဆင်ရေးက ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းတို့ သို့ တက်ရ၏။ စစ်ဆင်ရေးအပတ်တိုင်းတွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများ နှင့် အသည်းအသန်တိုက်ရခိုက်ရပါသည်။ ။ ရလကဖအဖြူနီ၊ ဗကပ၊ လွယ်မော်၊ ABSDF၊ KNPP စသည် ဖြင့် အတော်စုံပါသည်။ ။ စစ်ဆင်ရေး (၆)ကြိမ်ထွက်ပြီးနောက် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ဂျီဝမ်း ခေါ် စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းတာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရပြန်၏။ ။ ဂျီဝမ်းဆိုသည် မှာ တိုင်းမှူးကိုယ်စားတိုင်းတစ်တိုင်းလုံး၏ စစ်ဆင်ရေးကို စီမံခန့်ခွဲသူဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က တိုင်းရုံးတွင် အကြီးဆုံးသော ဦးစီးအရာရှိကြီးလည်း ဖြစ်၏။ စာရေးသူမှာ ဂျီဝမ်း ဆိုသော်လည်း လက္ခဏာဇာတာအရ တစ်ကြိမ်တော့ စစ်ထွက်လိုက်လိုက်ရသေး၏။

ဖြစ်ပုံမှာ တစ်နေ့တွင် ဒု-တိုင်းမှူးမှ

“ကဲ - ဂျီဝမ်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံရအောင်ဗျာ ကျောက်ကြီးမှာ ခဏဗျူဟာမှူးသွားလုပ်စမ်းပါဦး၊ ကျောက်ကြီးဗျူဟာမှူးက ဖျဂေါပူ၊ ထီးမူခီးကို စခန်းစစ်သွားဖို့ ရှိတယ်။ ကျောက်ကြီးကို ပစ်ထားခဲ့လို့ လဲ မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဂျီဝမ်းကြီး ခဏသွားထိုင်ပေးဦးဗျာ”

ဤသို့ဖြင့် ခေတ္တဗျူဟာမှူး ကျောက်ကြီးမှာ လုပ်လိုက်ရပါသည်။ ။ ကျောက်ကြီးရောက်ပြီး တစ်ညတာအိပ်လိုက်ရ၏။ နောက်နေ့ ကျောက်ကြီးအထွက် သိပ်မဝေးလှသော ကွဲတလင်းစခန်းမှ တပ်ပြန်မည့် အုတ်တွင်းတပ်မှ တပ်စိတ်နှစ်စိတ်အား KNU (၅၀) ခန့်မှ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ပါလေတော့ သည်။ ။ သေနတ်သံကြားလျှင် မနေတတ်သောစာရေးသူသည် ခိုင်နာကားဖြင့် စိန်ပြောင်းတင်၍ ဗျူဟာရုံးရှိ ရှိစုမယ့်စုလူလေးငါးဆယ်ယောက်ဖြင့် တိုက်ပွဲနေရာသို့ ချက်ချင်းချီတက်ပြီး ရန်

သူအား စိန်ပြောင်းဖြင့် အတင်းလိုက်ပစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ အလိုက် အပစ်ကောက်ခံရသော ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တပ်စိတ်နှစ်စိတ်လုံး ကျဆုံးသွားသော်လည်း ရန်သူနောက် သေနတ်အကုန်လုံး ပါမသွားခဲ့ပါ။ တစ်ဝက်ခန့် ပြန်ရလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လားတော့ မသိပါ။ ဂျီဝမ်းဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာ အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်သို့ နည်းဗျူဟာမှူးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားခြင်း ခံရပါသည်။ ။ ခန့်အပ်ခြင်း ခံရလျှင်ခံရခြင်း KNU ဗဟို မာနယ်ပလောကို တောင်ခြမ်း ဘက်မှ ဝင်၍ တိုက်ရပါသည်။ ။ အတော်တိုက်လိုက်ရပါ၏။ အထိအခိုက် အကျအဆုံးလည်း များ ပါသည်။ ။ ထိုအကြောင်းများကို ယခု သေကံမ ရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်များ ၌ ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါ၏။ နိုင်ငံတော်မှ အပစ်အခတ် ရပ်စဲလိုက်၍ တိုက်ပွဲရပ်နားခဲ့ရပါသည်။ ။ ထိုသို့သာ မရပ် လိုက်ပါက စာရေးသူကျွန်တော်မှာ ဤစာကိုပင် ရေးချင်မှ ရေးနိုင်ပါ တော့မည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်၌ ဖာပွန်သို့ ရိက္ခာယာဉ်တန်းများ စေလွှတ်ရေးအတွက် သထုံတွင် ဝင်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ။ ခေးကေး၊ ဂျသောင်းဆိပ်နယ်မြေ၌ KNU တပ်မဟာ (၁) နှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရပြန်ပါ သည်။ ။ ရန်သူခေါင်းဆောင်များ နှင့် ဉာဏ်ရည်ချင်းလည်း ပြိုင်ရပြန်၏။ ။ ကိုယ်ကအလင်း၊ သူက အမှောင်ဆိုတော့ မကြာခဏ အငိုက်ဖမ်းခံရ၏။ မိမိဘက်က အထိအခိုက်အရှအနာနည်းအောင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှစစ် ပညာအား အိတ်သွန်ဖာမှောက် အသုံးချခဲ့ရပါ၏။ မမေ့နိုင်စရာများ ပါ။

ထိုမှ တဖန် ဖာပွန်တောင်ခြမ်း သာလွန်ဒေသကျပ် တာဝန်ထမ်း ဆောင် ရပြန်ပါသည်။ ။ သာလွန်တွင် ကား ရာသီဥတုဒဏ်နှင့် ငှက်ဖျားဒ ဏ်ကို အလူးအလဲခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၌ KNU မှ DKBA တို့ ကွဲထွက်သွားသောအခါ DKBA များ ၊ မာနယ်ပလောသိမ်းသည့် တို

က်ပွဲကြီးအတွက် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ လိုလေသေးမရှိ ဆောင်ရွက်ပေးရင်း
ထိုတိုက်ပွဲကြီးတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ရပြန်၏။
မာနယ်ပလောသိမ်းပြီးသည့် အခါ ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းရှိ ဒါးကွင်းနှင့်
ခိုကြာခိုစခန်းများ သိမ်းသည့် တိုက်ပွဲများအား ဆင်နွှဲရပြန်၏။ ထိုတိုက်
ပွဲများ ပြီးသည့် နောက် ဖာပွန်နယ်မြေမှ ထွက်ခွာပြီး ကော့ကရိတ်ဘက်
ချီတက်ရပြန်ပါသည်။ ။ ကော့ကရိတ်အရှေ့ခြမ်းမှ သင်္ကန်းညီနောင်နှင့် မဲ
ပုလဲတစ်ဝိုက်တွင် လှုပ်ရှားရပြန်၏။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် သင်္ကြန်မတိုင်မှီ အထိ
ဖြစ်ပါ၏။

မာနယ်ပလောနှင့် ဝမ်ခသစ်စခန်းများ ကျဆုံး၍ သေနတ်သံများ စဲ
သွားသောအခါ ကျွန်တော်၏ ကံဇာတာကြောင့် ပဲလားမသီ နယ်ဘက်
ကို ပြောင်းရပါတော့သည်။ ။ ထိုအခါ သေနတ်အစား ကလောင်တန်ကို
ပြောင်းကိုင်ရတော့၏။ ကလောင်ပြောင်းကိုင်ရသည့် အခါတွင် မှ ကျွန်
တော်၏ စစ်သားဘဝ တစ်သက်တာအတွေ့အကြုံများကို မှတ်တမ်းတင်
ချင်သည့် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ။ အထူးအဖြင့်
တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ပါ၏။ စစ်သားဆိုသည် မှာ အဆုံးအဖြတ်
မှားပါက ခြေလက်အင်္ဂါနှင့် အသက်ပါ စွန့်လွှတ်ရသည့် အမျိုးဖြစ်သည်
။ အခြားလုပ်ငန်းကိုင်ငန်းက အဆုံးအဖြတ်မှားလျှင် အလုပ်ပြုတ်မည်။
နာမည်ပျက်မည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆုံးမည်၊ စည်းစိမ်ဆုံးမည် စသည် လော
ကံသာ ဖြစ်၏။ စစ်ကတော့ အသက်ပါ၍ ဘဝပါ ဆုံးမည့် ကိစ္စဖြစ်ပါချေ
၏။

ထို့ကြောင့် စစ်တိုက်ရာ၌ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနှင့် အသက်ခန္ဓာ မဆုံးရှုံး
ရေးမှာ အရေးကြီးလှပါ သည်။ ။ ထိုသို့ စစ်တိုက်နိုင်ရေးအတွက် စစ်ပ
ညာရပ်များ တတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စစ်ပညာဆိုသည် မှာ အခြေခံစစ်
ပညာမှ သည် အဆင့်မြင့်စစ်ပညာအထိ စစ်နည်းပညာများအားလုံး အ

ကျုံးဝင်ပါသည်။ ။ တပ်မှူးငယ်ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း စစ်ပညာများ သင်ယူလေ့ကျင့် ရင့်ကျက်ပြီး တပ်မှူးကြီးများ ဖြစ်လာကြရပါသည်။ ။ မရင့်ကျက်မီကာလများ ၌ အမှားများကျူးလွန်တတ်ကြ၏။ စာရေးသူကျွန်တော်သည် လည်း စစ်မြေပြင်၌ အမှားပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ပါသည်။ ။ အလွန်ကံကြီး၍ သာ မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဥပမာ- သေကံမရောက်သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်အမှတ်(၁) တွင် စခန်းတာဝန်ခံအရာရှိဖြစ်ပါလျက် တပ်ပြင်ထွက်သည့် အခါ စနစ်တကျ ဥပဒေအတိုင်း မသွားခဲ့ပါ။ စစ်သည် နှစ်ဦးနှင့် သာ ဖြစ်သလို တော်စွာ လျော်စွာသွားခဲ့ပါသည်။ ။ ရှေ့ပြေးနံကာ၊ ကာဘာဦးကင်း၊ နောက်ရံခြင်းဖြင့် စစ်မင်းလိုရာသွားလေပါ ဆိုသည့် ဥပဒေအတိုင်း မလိုက်နာခဲ့သဖြင့် ကိုယ်တိုင် အသက်ဆုံးရှုံးလုနီးနီးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ စခန်းမ ၊ စစ်ကူအလိုက်မြန်၍ သာ လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်သွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အရာရှိငယ်များ ကျွန်တော့်လို မဖြစ်ကြစေလိုပါ။

ထိုစဉ်က ဇနီးသည် မှာ သားကြီးကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သာ သေသွားခဲ့ပါက ကျွန်တော့်သားကြီးမှာ အဖေပင် တွေ့လိုက်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံးသော သင်ခန်းစာကြီးပါပင်။ အလားတူပင် အောင်မြင်မှုရသော တိုက်ပွဲများ ၌ ဥပဒေများ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည် များ ရှိပါသည်။ ။ စစ်ကဏ္ဍကြီး လေးရပ်ရှိ၏။ ချီ၊ တိုက်၊ ခံ၊ ခွာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ချီစစ်၊ တိုက်စစ်၊ ခံစစ်၊ ခွာစစ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စစ်ကဏ္ဍအလိုက် ဥပဒေများမှာ ချီစစ်တွင် ကျယ်၊ ချီ၊ လေ၊ လက်၊ မှန်၊ ချီ၊ စိတ်၊ အုပ်၊ ထို့အတူ တိုက်စစ်တွင် ရည်၊ ခိုင်၊ ထု၊ တိုက်၊ တပ်၊ ဟု နံ၊ ကြီး၊ ရံ၊ ပြန်၊ ပစ်၊ လေ၊ ထောက် ဖြစ်၏။ ခံစစ်တွင် မြေ၊ လုံ၊ ပြန်၊ ဒု၊ ပတ်၊ ပြောင်း၊ ထိုး နှင့် ခွာစစ်တွင် ရည်၊ မြေ၊ ရွှေ့၊ ကြီး၊ လုံ၊ လ၊

အုပ်၊ ဖောက်၊ ဂိတ် စသည် တို့ ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်လျှင် ထိုစစ်ကဏ္ဍကြီး လေးရပ်နှင့် အကျုံးဝင်၏။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲများ တွင် ထိုဥပဒေများကို အနည်းနှင့် အများကိုး ကားရ၏။ များများ Apply လုပ်နိုင်သည့် ဘက်က စစ်နိုင်၏။ ဥပမာ - အယ်လ် အာလာမိန်းတိုက်ပွဲတွင် မောင်ဂိုမာရီက ရွန်းမဲလ်အား အနိုင်တိုက်နိုင်ခဲ့သည် မှာ တိုက်စစ်ဥပဒေများကို အပြည့်အဝ လိုက်နာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဟု မှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ။ စာရေးသူ၏ သေကံ မရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်စဉ်များ တွင် လည်း တိုက်စစ်အနေနဲ့ ရော၊ ခံစစ်အနေနဲ့ ပါ ဥပဒေများကို ကောင်းစွာမကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့သည် များ ရှိပါ၏။ နောင်လိုင်၊ ပါဖန်တိုက်ပွဲကြီးတွင် အင်အားကြီးရန်သူနှင့် ရုတ်ချည်းတွေ့ဆုံ၍ တိုက်ပွဲဖြစ်ရာ အမြန်ခံစစ် စနစ်တကျမလုပ်နိုင်ခဲ့၊ မလုပ်တတ်ခဲ့။ ခွာစစ်ဆင်သည့် အခါတွင် လည်း ကြည့်၊ မလို၊ မထိ၊ ထိမ်းပ၊ ချန်ပ၊ ချန် ဆိုသည့် ခွာစစ်အစီအစဉ်အတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၊ ကစင့်ကလျား ပရမ်းပတာဖြင့် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။ ။ ဒါကိုလည်း နောင်တစ်ခါ တပ်မတော် (ကြည်း) တိုက်ခိုက် ရေးကျောင်းနှင့် စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်တို့ မှ သင်တန်းများ တွင် တိုက်ပွဲသုံးသပ်ချက်များ လက်တွေ့ သင်ရပါမကိုယ့်အမှားများကို ပြန်မြင်မိပါသည်။ ။ စစ်ကဏ္ဍကြီးလေးရပ်၏ ဥပဒေများ တန်ဘိုးကို နားလည်လာပါသည်။ ။ အလားတူပင် ကျွန်တော်အသက်ဘေးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့် တိုက်ပွဲပေါင်းများ စွာတွင် လည်း အမှားပေါင်းများစွာ ပါရှိပါသည်။ ။ အမှားပြင်၍ အမှန်ပွားက အောင်ပွဲများ ရကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ချစ်သော တပ်မတော်ကြီးမှ အရာရှိငယ်များ အနေဖြင့် ကျွန်တော့်လို အမှားများ မကျူးလွန်ပဲ အောင်ပွဲများ ရရန် အဓိက ရည်သန်ပါသည်။ ။ စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းတရားကြီးများ ဖြစ်သည့်

ရည်စိတ်စစ်အင် လှုပ်တိုက်စစ်၊ ပြောင်းပြန်ပူးလုံ၊ သတင်းစုံ၊ တစ်ဖုံ၊ ငို
က်အုပ် ခေါင်ကအုပ် ဆိုသည် များကို အထူးကျေညက်အောင် လေ့လာ
သင့်ပါသည်။ ။

ထို့နောက် အထူးစစ်နည်းဗျူဟာများ ဖြစ်သည့် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်
ရေး တောတွင်းစစ်ဆင်ရေး ၊ တောင်ပေါ်စစ်ဆင်ရေးများကို သိသင့်ပါ
သည်။ ။ စစ်သက်အတန်ငယ်ရင့်လာသောအခါ အရွယ်အစားကြီးမားသ
ည့် အဆင့်မြင့်တပ်များကို ကိုင်တွယ် တိုက်ခိုက်နည်းများကိုပါ တတ်ကျွ
မ်းစေလိုပါသည်။ ။ သို့မှ သာ တိုက်တိုင်းအောင်ပါလိမ့်မည်။

ဤစေတနာဖြင့် ယခုဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုတိုများအား ရေး
သားတင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤဝတ္ထုများ တွင် တင်ပြထားသည့် လူ
အားလုံးမှာ တကယ့်အသက်ထင်ရှား လူကြီးများ ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့
ဖော်ပြခဲ့သည့် အတွက် စိတ်သဘောထားမတိုက်ဆိုင်ခဲ့သည် များ ရှိက
ကာယကံရှင်များအား ခွင့်လွှတ်ကြပါရန်
အနူးအညွတ်တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ အတွေ့အကြုံများ
ကို မိုး၍ တပ်မတော်ကြီးမှ အနာဂတ်၏ သားကောင်းများ ၊ နောင်တစ်
ခေတ်၏ အောင်စစ်သည် များ ယခုထက် ပိုမိုထွန်းပြောင်ကြပါစေဟု ဆု
မွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ရပါသည် ခင်ဗျား။

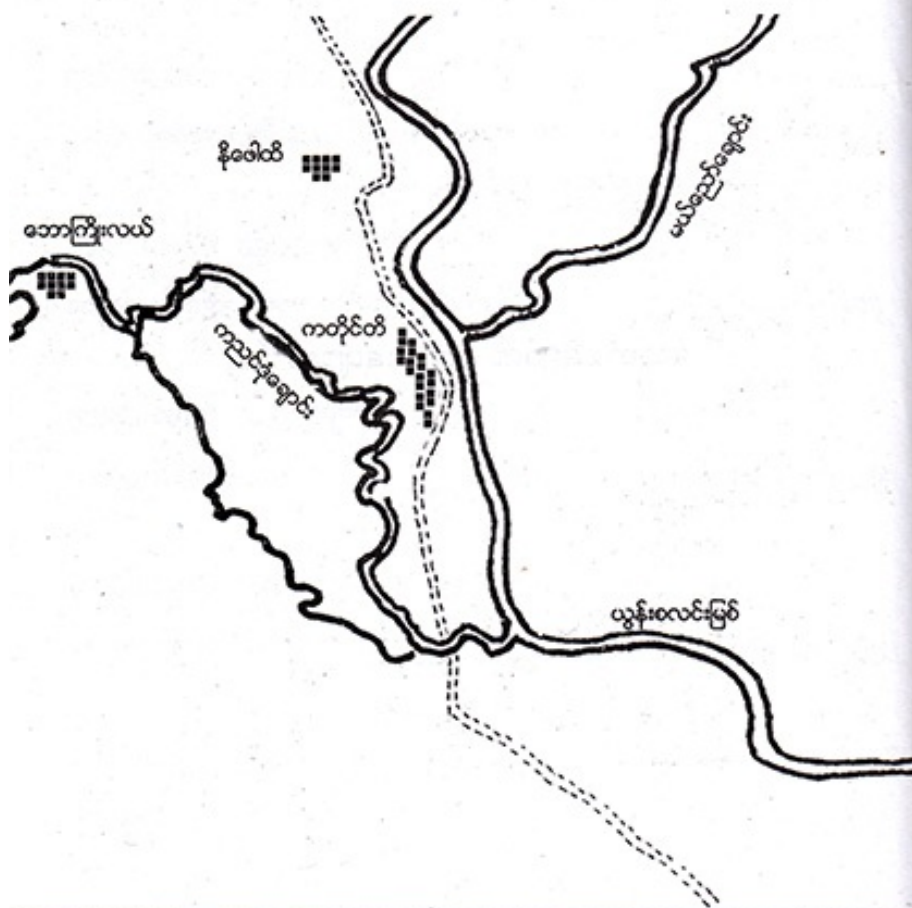
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

(သောင်းဝေဦး)

နေရာ၊ ရန်ကုန်မြို့

ရက်စွဲ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁)ရက်

“သေကံမရောက် သက်မပျောက် (၁)”

စာရေးသူ၏ ပထမဆုံးအကြိမ် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်
ကရင်ပြည်နယ်၊ ကတိုင်တီဒေသ

ပထမဆုံးအကြိမ် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

ကျွန်ုပ်သည် တပ်မတော်သားအဖြစ် အနှစ် (၃၀) အမှုထမ်းခဲ့၏။ ကြည်းတပ်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စတင်ဝင်ရောက်ချိန်မှ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သေမင်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ စစ်သားဘဝဖြင့် သေဆုံးရန် ကံဇာတာမပါခဲ့သော ကျွန်ုပ်တွင် သေကံမရောက်သက်မပျောက် ဖြစ်စဉ်အတော်များများ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက္ခဏာ၌ အရံ အသက်လမ်းကြောင်း ပါ၍ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံတွင် စတားခေါ်ကြွယ်ပါ၏။ ထိုအာနိသင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်မက် ရေးရာ၌ အထုံပါ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် လက္ခဏာတွင် အင်္ဂါလွင်ပြင်၌ အဖြတ်အတောက်များ လည်း များ လှချေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား သေမင်းက အကြိမ်ကြိမ် ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ခဲ့၏။ သေလုမျောပါး သွေးထွက်သံယို ကိစ္စများ လည်း မကြာခဏ ကြုံဆုံခဲ့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များအား တင်ပြရသည် ရှိသော်

*

မိုးတွင်းကာလ နေ့တစ်နေ့..။

ထိုနေ့သည် ကား မုတ်သုန်မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျရာ ရှေ့တန်းတပ်စခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးရေများ ဖွေးနေ၏။ စခန်းဘေးရှိ မြစ်အတွင်းတွင် ကား မြစ်ရေများက ကော်ဖီရောင်အလား ညှိုမှောင်၍ အရှိန်ပြင်းစွာ တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းစီးဆင်းနေ၏။

မိုးအနည်းငယ် စဲသွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲ၌ စိတ်ကူးတစ်ချက် လက်ခနဲ ရလိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် နှင့် အနီးကပ်နေသူ

လက်နက်ကြီး တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကျော်ခင်အား...

“ဆရာကျော်ခင်ရေ၊ လာစမ်းပါဦးဗျ”

“ဘာများ လဲ ဗိုလ်ကြီး”

“နီဖောထိရွာဘက်သွားရအောင်ဗျာ၊ အဲဒီရွာ ရေကြီးနေသတဲ့ ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီးလာတုန်းက ရေမြုပ်နေတဲ့ ရွာတွေကို စည်းရုံးရေး၊ ဆန်လေး ဘာလေး ဝေပေးပေါ့ကွာလို့ ပြောသွားတယ်၊ ဆန်ပေးသင့် မပေးသင့် သွားကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

“ဪ ကျော်မြင့်လေးလည်း ခေါ်ခဲ့ဦးနော်”

ကျော်မြင့်သည် ကား မကြာသေးမီက လူသစ်ထဲမှ ရွေးထားသော ကျွန်ုပ်၏ အကူရဲဘော် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ကျရာ တပ်စခန်းကား ကရင်ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်၊ ကမမောင်းကားလမ်းပေါ်မှ ကတိုင်တိတပ်စခန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဆင်းခါစ အရာရှိပေါက်စ ဖြစ်၍ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ လွန်စွာနည်းပါးလှ၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမှ သတင်းမပို့ခဲ့။ ကင်းသမားကိုသာ

“ဟေ့ ကင်းသမား၊ ဒို့ နီဖောထိဘက် သွားမလို့ ”

ဟု သာ ပြောခဲ့၏။

စခန်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရာထူးအကြီးဆုံးစခန်းမှူးဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမှ လည်း သတင်းပို့စရာ မလိုဟု ယူဆ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်တွင် ဒုစခန်းမှူး တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ် မောင်ချစ်ရှိ၏။

ဆရာကြီးမောင်ချစ်ကား ရဲဘော်ဘဝမှ သည် တပ်ခွဲအရာခံ ဗိုလ်ဘဝထိ တပ်ရင်း၏ ငယ်မွေးခြံပေါက် ဖြစ်၏။ ဤဒေသသို့ တပ်နှင့် အတူ ပါလာသူဖြစ်၍ အနေကြာပြီ ဖြစ်၏။ တပ်အထာ၊ ရန်သူအထာ၊ နယ်မြေအထာ အားလုံးကျွမ်း၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဤတပ်စခန်းသို့ ရောက်ခါစက..

“ဗိုလ်ကြီးရေ၊ ဒီနယ်မြေက သတိလစ်လို့ မရဘူးနော်၊ ရန်သူမရှိဘူးထင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေရင် ခံရတတ်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မသွားစေချင်ဘူး”

ဟု မကြာခဏ သတိပေးစကား ပြော၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤတပ်စခန်းသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် စရောက်ခြင်းဖြစ်၍ အားလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ် သွားချင်၏။ သွားတတ်၏။ ဆွေမျိုးစပ်ချင်၏။ ဒါကို ဆရာကြီးမောင်ချစ်က သိပ်ဘဝင်မကျ။ ကျွန်ုပ်က အရာရှိဖြစ်သော်လည်း သူ့သားအရွယ်သာရှိပြီး သူလို စစ်ရေးအတွေ့အကြုံ မရှိဘူးဆိုကာ သတိပေးစကား ပြောခြင်းဖြစ်သည် ဆို၏။ ထိုစကားကိုလည်း ကျွန်ုပ် ကြားထား၏ ။ ထို့ကြောင့် ...

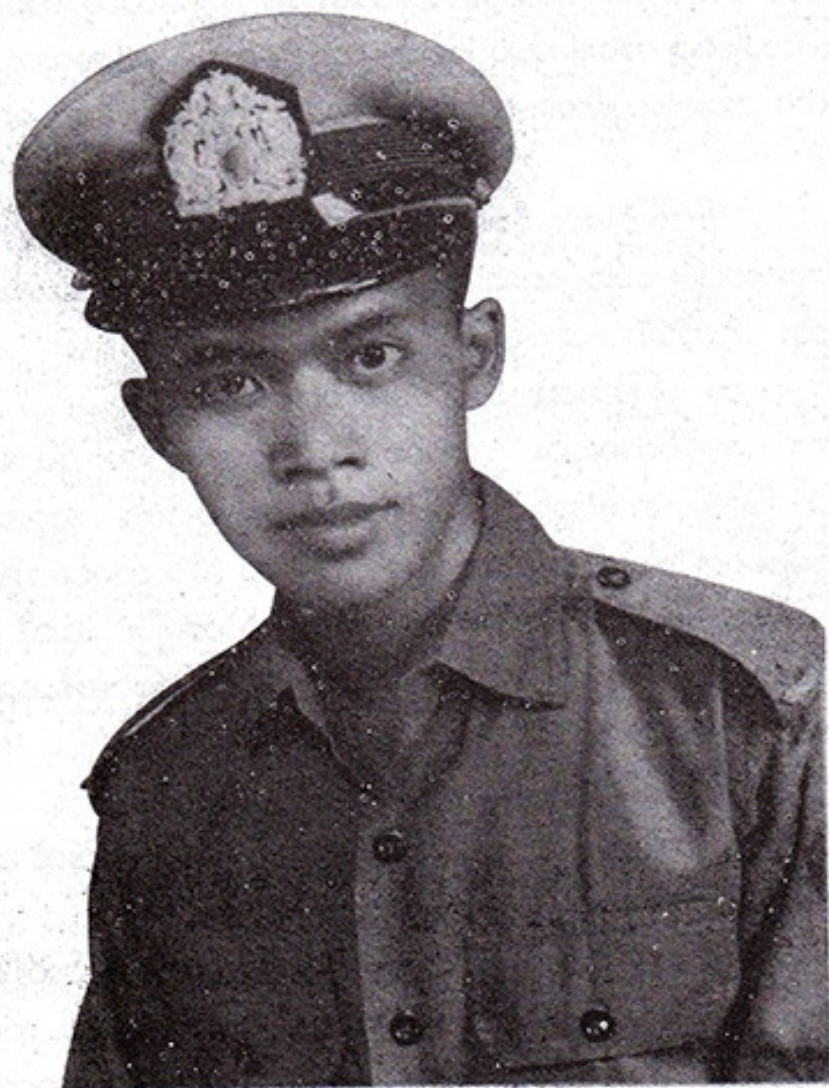
“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့စကားအား အလေးအနက်မထားဘဲ ထိမထင်ဟန်ဖြင့် တုန့်ပြန်ခဲ့၏။

သူက စစ်သက်သုံးဆယ်ကျော်ရှိ၍ ပဲဂျိုးကျနေသည် ဆိုပြီး နေရာတကာ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြနေသည် ဟု ထင်၏။ ကျွန်ုပ်ဘယ်သွားသွား သူ့ပြောပြီးမှ သွားစေချင်၏။ ကျွန်ုပ်ကသူ့အထက်အရာရှိဖြစ်၍ သူ့လေသံကို သိပ်မကြိုက်လှ။ ထို့ကြောင့် အပြင်ထွက်လျှင် သူ့

အား ပြောလေ့ပြောထ မရှိ။ ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ကို ဘာမှ မမှာ ခဲ့။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကာဘိုင်တစ်ယောက်တစ်လက်စီလွယ်ကာ စကား
တပြောပြောနှင့် ကားလမ်းအတိုင်း နို့ဖောထိသို့ ထွက်လာကြရာ
ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ဖြင့် ရောက်သွား၏။ ရွာထိပ်တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ မူလတ
န်းကျောင်းသို့ အဝင်တွင် နှုတ်လျှာသွက်သော ကျွန်ုပ်က

ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းစ ဒု-ဗိုလ်ဘဝက

တရားသူ

၁၉၆၇ခုနှစ်

“သရာမူ နအိုဆူရာ(ဆရာမနေကောင်းပါသလား)”

ဟု မေးလိုက်ရာ

“အော်- ဗိုလ်ကြီးတို့ ပါလား၊ ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ မိုးရွာနေတုန်း လာတာကိုး၊ ထိုင်ကြပါအုံး”

ထိုကျောင်းကလေး၏ တစ်ဦးတည်းသော ဆရာမကြီး ဒေါ်နော်စေးမြမှ ပြော၏။ ကျောင်းသားလေးများက ကျွန်ုပ်တို့ အား ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် စကားတွေပြော၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်၏ ။ တိုင်းရင်းသားစကား သင်နေသော ကျွန်ုပ်က _

“ဟေ့_ အိုခိုးခိုး_အိုခိုးခိုး_ တဲတဂေ (ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ၊ စကားမများကြပါနဲ့)”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလေးများ ငြိမ်သွား၏။

ထို့နောက် မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ၊ ဆရာမနှင့် ကလေးတွေကလည်း သိပ်ပြီးလိုလားဟန်မပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်သုံးဦးသည် မူလတန်းကျောင်း တောင်ကုန်းမှ ရွာအလယ်ရှိ သူကြီးအိမ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ သူကြီးကတော်မှာ ကျွန်ုပ်ဇနီးသည် နှင့် အတော်ဆွေမျိုးနီးစပ်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟာ တန်သင့်ပါက သင့်နိုင်အောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကား ခေသူမဟုတ်ပါ၊ သင်တန်းဆင်းပြီး ဗိုလ်ဖြစ်ခါစတွင် ပင် အိမ်ထောင်ကျသူ ဖြစ်၏။ ဇနီးသည် မှာ မော်လမြိုင်ဇာတိ တိုင်းရင်းသူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တာဝန်ကျရာ တပ်စခန်းအနီးက ရွာလေးများတွင် ဆွေမျိုးနီးစပ်များ ရှိ၏။ ဇနီး၏ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ အားကိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ထိုတပ်စခန်းတစ်ခွင်တွင် ရောက်ကထဲပင် လေကျယ်နေခဲ့

၏။ တိုင်းရင်းသားစကားလည်း သင်၏ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များကမူ_

“ကရင်မလင်က တယ်မလွယ်ဘူးဟေ့” ဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အတော်ထင်ထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာလယ်လမ်းဆုံ သူကြိုအိမ်ရှေ့ရောက်သော် သူကြီးဝါးအိမ်ကလေးမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လူရှိပုံမရ၊ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က_

“ဝေး ဖထီး၊ ဝေး ဖထီး”

ဟု အော်လိုက်ရာ အိမ်တွင်းမှ သူကြီးကတော် ဒေါ်နော်မူဝါး ထွက်လာသည် ။ ကျွန်ုပ်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်း

“အမလေး ဖိုးဒိုခွားရယ်၊ မိုးတွေရွာနေတုန်း ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နေ့ခင်းကြီးမှာ ”ဟု ကပျာကယာဖြင့် ဆို၏။

“ရေကြီးသလားလို့ လာကြည့်တာလေ၊ ဖထီးရော ဘယ်မှာ လဲ”

“ဘောကြိုးလယ်သွားတယ်၊ ဘာအရေးကြီးတာ ရှိလဲ၊ မှာ ခဲ့ပါ၊ ပြောပေးမယ်”

သူမလေသံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အား ရွာတွင် အချိန်ကြာကြာနေစေချင်ပုံမရ၊ အထိုင်လည်း မခိုင်း၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦးဟု လည်း မပြော။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က

“ရေကြီးလို့ ရွာမှာ ဆန်အခက်အခဲရှိရင် ပေးမလို့ ပါဗျာ၊ ကဲလာ အိမ်ထဲ သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးကတော်က မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ပြန်သွားမည့် အစား ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင် ကျွန်ုပ် လုံးဝမမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်

ခုသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားချေ၏။

“ဖောင်း ဖောင်း ဖောင်း ၊ ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း”

“ဒိုင်း၊ ဖောင်း ဖောင်း”

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးအား သူကြီးမင်းခြံအတွင်း မြယာပင်နှင့် အုန်းပင်များကြားမှ ရန်သူများက ရုတ်တရက် လက်နက်ငယ်များ နှင့် တွေ့ဖြုတ်လိုက်ကြခြင်းပါတည်း။

စပစ်ခံရလျှင် ခံရခြင်းပင် ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသည့် တပ်သားကျော်မြင့်လေးနှင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်ဘက်ဘေး မလှမ်းမကမ်းရှိ တပ်ကြပ်ကျော်ခင်တို့ မှာ ရန်သူကျည်ဆန် ထိမှန်သွား၏။

ကျွန်ုပ်ကား လူနှစ်ဖက်စာ မြယာပင်ကြီးအား ကျောပေးစကားပြောနေရာ ထိုအပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် ကျွန်ုပ်အား ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်လေးငါးဆယ်တောင့်လောက်က တဝီဝီအော်မြည်ကာ စိုက်ဝင်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကံကြီး၍ တွေ့ဖြုတ်ခြင်းခံရလျှင် ခံရခြင်း အထိ မှန်မခံရဘဲ လွတ်မြောက်သွား၏။ ဗီဇ၏ စေ့ဆော်ချက်နှင့် သင်တန်းတွင် သင်ကြားလာခဲ့သည့် သင်ခန်းစာများ အရ အသံကြားလျှင် ကြားခြင်း ပစ်ထောက်လိုမ့် လုပ်လိုက်၏။ အလိုမ့်ကောင်းသဖြင့် မြယာပင်ကြီးနောက်ရောက်သွားပြီး ကာဘိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း...

“ဟေ့ ဆရာကျော်ခင်နဲ့ ဆရာကျော်မြင့်၊ ဆုတ် ဆုတ်”

ဟု အော်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အော်သံကြောင့် ဒဏ်ရာဖြင့်လဲနေသည့် ကျော်မြင့်လေးနှင့် ဆရာကျော်ခင်တို့ သည် နောက်သို့ အပြေးအလွှားဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

“ဖောင်း ဖောင်း ၊ ဒိုင်း ဒိုင်း၊ ပတောက် ပတောက်”

ပစ်ခတ်သံများက ပိုမိုဆူညံလာ၏။ တပည့်ကျော်နှစ်ဦး နောက်ဆုတ်၍ ရန်သူများက ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းပစ်လာ၏။ ကျည်ဆန်များက တချိုးချိုးတဖိုးတဖိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ဘေး ဘယ်ညာမှ ဖြတ်သန်းသွားနေကြ၏။ အချို့က မြယာပင်ကြီးအား မှန်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မြယာပင်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ အဆက်မပြတ် ခုခံပစ်ခတ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၌ ဆယ်တောင့်ဝင် ကျည်ကပ်နှစ်ကပ်သာ ပါလာသဖြင့် အတွဲလိုက်မဖြုတ်ရဲ၊ တစ်တောင့်ခြင်းသာ ပြန်ပစ်နေရ၏။ ကျည်ဆန်နှစ်ဆယ်မှာ ဘာမှာ အရာမရောက်။ သုံးလေးငါးမိနစ် ခုခံပစ်ခတ်ရုံမျှဖြင့် ကုန်သလောက် ဖြစ်သွား၏။

နောက်ဆုံး ကျည်တစ်တောင့်ကျန်သည် အထိ ကျွန်ုပ်သည် ခုခံပစ်ခတ်နေ၏။ ရန်သူမှာ လေးငါးဆယ်ဦးထက် ပိုပုံမရ၊ ဟိုမှ သည် မှ လည်း ရွှေ့လျားမှုလည်း မရှိ။ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာခန့်မှ ပုံသေ နေရာယူ ပစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်အား လွယ်ကူစွာ ချေမှုန်းနိုင်မည် ထင်ပုံရ၏။ နောက်ဆုံး ကျည်တစ်တောင့်အား မောင်းဖြုတ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လေ၏ လျင်မြန်ခြင်းနှင့် အတူ ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်အလား နောက်သို့ ခုန်၍ ဆုတ်ပြီး ပြေးထွက်လိုက်၏။ ကိုက်တစ်ရာခန့် အရောက်၌ လူမရှိသော တဲငယ် တစ်လုံးအောက်တွင် လဲနေသည့် ကျွန်ုပ်တပည့် နှစ်ဦးအား တွေ့ရ၏။

ကျော်မြင့်က ရင်ဘတ်ထိပြီး ဆရာကျော်ခင်က ပေါင်နှင့် လက်ကို ထိထား၏။ သူတို့ ကိုပစ်ပြီး ကျွန်ုပ် ဆုတ်သွား၍ ကား မဖြစ်ပါချေ။

“ပေး ပေး ကျည်ကပ်တွေ ပေး”

သူတို့ ဆီမှ ကျည်ကပ်လေးခုအား တောင်းယူပြီး ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူများ ရှိရာသို့ ကာဘိုင်အား အတွဲလိုက် ဆွဲလိုက်ပါတော့သည် ။ ပြီးမှ အ

သေအချာကြည့်မိရာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ရန်သူလေးငါးဦးအား ရိပ်ခနဲ၊
ရိပ်ခနဲ ခြံတွင်းမှ ရှေ့တက်လာသည် ကို မြင်ရပါတော့သည်။ ။ ရှေ့တက်
၍ ကျွန်ုပ်တို့ အား ဝိုင်းပတ်ပြီး အပြီးအပြတ် သုတ်သင်မည် ထင်၏။ ကျွ
န်ုပ် တပည့်များကား ဒဏ်ရာကြောင့် တဟီးဟီးနှင့် ညည်းညူနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပေါက်သည့် နဖူး မထူးဘူးဟု သာ ဆုံးဖြတ်၍ ရန်သူကို
ပြူးပြဲနေအောင်ကြည့်ကာ ခုခံနေရ၏။ ရန်သူ၏ ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်မှုများ
က တဖောင်းဖောင်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ပို၍ စိပ်လာ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ရန်
သူကျည်တစ်တောင့်သည် ကျွန်ုပ် အင်္ကျီအားညာဘက်ဂျိုင်းအောက်မှ မှ
န်ပြီး ဖောက်ထွက်သွားရာ ကျွန်ုပ် မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးသွား၏။

“ဟေ့ကောင် ၊ လက်နက်ချကွ”

ရန်သူများမှ အပြီးအပိုင် ချေမှုန်းနိုင်ရန် ဝိုင်းပစ်ကြပြီး ကျွန်ုပ်အား
လက်နက်ချရန် အော်ဟစ်ကြ၏။ ကျည်ဆန်ကလည်း ကုန်လုပြီ၊ နေရာ
ကလည်း အကာအကွယ်မကောင်းသဖြင့် မကြာခင်ပင် ရန်သူ ချေမှုန်းခြ
င်းကို ခံရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စစ်ရေးအတွေ့အကြုံမရှိသေးသဖြင့်
မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်ခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် တကယ် တစ္ဆေအခြောက်ခံရပြီး တစ္ဆေ ကြောက်ရမလို ဖြစ်နေချေပြီ။

“ဘုရား ဘုရား၊ ငါများ သေရင် ဒုက္ခ”

မကြာသေးခင် လအနည်းငယ်ကမှ ရထားသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်
မှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေခါစ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သာ သေသွားခဲ့ပါက ဇနီးသည် နှင့် လူမမယ်ကလေးမှာ အား
ကိုးစရာမရှိဘဲ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နှင့် လူလောကအလယ်တွင် ကျ
န်ရစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အပြေးအလွှားစဉ်းစားရင်း ကြက်သီး
မွေးညင်းများ ထ၍ ချွေးစေးများ ပါ ပြန်လာ၏။ ငါမှားပြီဟု လည်း နော

င်တရ၏။

“ဖန်း ဖန်း ဖန်း”

အတွေးစလေး မဆုံးခင်ပင် ကာဘိုင်ကျည်သုံးလေးတောင့် ကျွန်ုပ်
နားက သစ်ပင်ငယ်လေးများကို လာမှန်ပြန်၏။ ကျည်ဆန်များ ပိုမိုနီးက
ပ် လာပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ကျဆုံးသွားနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိများက ကုန်
လုလုဖြစ်နေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ..

“ဝုန်း ဝုန်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ စိန်ပြောင်းနှစ်လုံး ဆက်တိုက်ပေါက်ကွဲသံ ပေါ်လာ၏
။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောမှ အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ တပ်မတော်ကွ”

ဆရာကြီးမောင်ချစ်၏ အသံဝါကြီးပေတည်း။

ကျွန်ုပ်စခန်းမှ စစ်ကူများ ရောက်လာချေပြီ။ တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ်မော
င်ချစ်နှင့် အဖွဲ့ အပြေးအလွှားရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ အခြေမဟန်
တော့၍ ရန်သူများ သည် အနောက်ဘက်သို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဆု
တ်ခွာသွားကြ၏။ ဆရာကြီးမောင်ချစ်က တွေ့လျင်တွေ့ချင်း

“အမယ်လေး ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကံကြီးလို့ သေကံမ
ရောက် သက်မပျောက်တယ်၊ ကဲ ကျွန်တော်မပြောဘူးလား”

“ဒီနားက ရွာတွေသွားချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပါလို့ ပြောထားရဲ့
သားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီခွင်နေလာတာကြာပြီ၊ ဒီမှာ ပေါ့လို့ မရဘူး ဗိုလ်ကြီး
ရဲ့ ၊ အသေအချာလူစုပြီးသွားမှ ဒီကောင်တွေကတော့ တောကြက်၊
တောငှက်တွေလို လှစ်ခနဲ၊ လှစ်ခနဲပေါ် လာပြီး ပျောက်သွားတတ်တာခု
လည်း ကျွန်တော့်တို့ အသံကြားကြားချင်း အတင်းလိုက်လာကြတာ”

“ကဲ ကဲ လူနာတွေသယ်ကြရအောင် လုပ်ကြဟေ့ ရဲဘော်တို့ ”

သူ့စကားမှန်နေ၍ “ကျွန်တော်မှားတယ်ဗျာ”ဟု သာ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။ ဆရာကြီးမောင်ချစ်ကား ဝါရင့်စစ်သားကြီးပီပီ တကယ့်အရေးကျတော့ အားကိုးရပါပေသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ကား ကျော်မြင့်လေးမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်လှသဖြင့် ညည်းညူကာ လိုက်ပါလာ၏။ လူသစ်ကလေး ဆိုသော်လည်း လွန်စွာအလိုက်သိတတ်သူဖြစ်သည့် အပြင် အမေအိမ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ညီငယ်နှင့် အလွန်တူ၍ ကျွန်ုပ်က များ စွာချစ်ခင်၏။ ကျွန်ုပ်ပေါ့ဆမှုကြောင့် ယခုလို လက်ပွန်းတတီးနေသော စစ်သည် များ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသည် ကို မြင်သောအခါ များ စွာယူကြိုးမရ ဖြစ်ပါတော့သည်။

“အမယ်လေး အမေရေ၊ ရေ ရေ ရေပေးပါ”

သူ့အော်သံ ငြီးသံများက ကျွန်ုပ်အား မျက်ရည်ကျစေခဲ့ပါသည်။ တပ်စခန်းရောက်သော် ဆေးတပ်သားနှင့် အမြန်ဆုံးကု၍ ကမမောင်းကွပ်ကဲရေးစခန်းသို့ အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြကာ လုံလောက်သည့် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် လူနာနှစ်ဦးအား ဆောလျင်စွာပို့လိုက်ရပါတော့သည်။

ဒဏ်ရာရသူနှစ်ဦးအနက် တပ်သားကျော်မြင့်လေးမှာ အဆုတ်ကို ထိမှန်သွားသဖြင့် သွေးထွက်ရာတွင် အမြဲပါများ ပါ လိုက်လာ၏။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့်..

“အမေ အမေရေ” ဟု ညည်းညူနေရာ နောက်ဆုံးပက်သဒင်းထိုးပေးလိုက်မှ အငြီးသက်သာသွား၏။ သူ့အော်သံကြားတိုင်း ကျွန်ုပ်မျက်ရည်ဝိုင်းရပါသည်။

တပ်ကြပ်ကျော်ခင်မှာ ပေါင်ရိုးတစ်ချောင်းကျိုးသွား၏။ တပ်ရင်းလက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားဖြစ်ပြီး ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်၍ ဂိုးသွင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူလည်း ကျွန်ုပ်ကြောင့် ဘောလုံးမှ ပြန်ကစားနိုင်ပါဦးမည်လားမသိ။ လက်နက်ကြီးသင်တန်းတက်ဖူးပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဘောလုံးအတူကစားရင်း အထူးခင်မင်သွား၍ ကျွန်ုပ်သံယောဇဉ်ဖြင့် ရှေ့တန်းသို့ လိုက်ပါလာသူ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်စစ်သည် နှစ်ဦး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရခဲ့ချေပြီတည်း။

ထိုနေ့ညက ကျွန်ုပ် ထမင်းလည်း မစားနိုင်။ အိပ်၍ လည်း မပျော်တော့ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့် သာ မိုးစင်စင်လင်းလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

*

“ရဲဘော်မကောင်းတာမရှိ၊ အရာရှိမကောင်းတာသာရှိသည် ” ဆိုသော စကားတပ်မတော်တွင် ရှိ၏။ အကောင်းအဆိုး အရှုံးအနိုင်ဆိုသည်မှာ အမိန့်ပေးသူအရာရှိများ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်မှာ စစ်သည် နှစ်ဦး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အထက်တပ်မဟာမှ ကျေနပ်ဖွယ်ရာမရှိဟု ဆိုကာ စုံစမ်းစစ်ဆေးခံရပါသည်။ ။

ဒဏ်ရာရစစ်သည် နှစ်ဦးဖြစ်သည့် တပ်ကြပ်ကျော်ခင်နှင့် တပ်သားကျော်မြင့်တို့ က

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က တိုက်ပွဲစဖြစ်ချင်းမှန်သွားတာ၊ ဒဏ်ရာပြင်းပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးခံပစ်နေလို့ သာပေါ့၊ ဗိုလ်ကြီးသာ ခံမပစ်ရင်

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရန်သူအသတ်ခံရမှာ ပေါ့” ဟု ထွက်ဆိုကြ၏။

တပည့်ကျော်နှစ်ယောက် ထွက်ဆိုချက်ကြောင့် တပ်မဟာက အရေးယူမည်အခြေအနေမှ ကျွန်ုပ် သက်သာသွားပါ၏။ စနစ်တကျ လူမစုဘဲ စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားမှုအတွက်သာ တာဝန်ရှိသည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီး တပ်ရင်းမှူး၏ သတိပေးဆုံးမမှုကိုသာ ခံရပါတော့သည် ။

တစ်ခါသေဖူး၍ ပျဉ်ဘိုးနားလည်သွားခဲ့ပါ၏။ နောက်အခါတွင် ဘယ်သွားသွား သင်တန်းကျောင်းမှာ သင်ကြားခဲ့သည် ။

“ရှေ့ပြေးနံကာ ကာဘာဦးကင်း

နောက်ရံခြင်းဖြင့် စစ်မင်းလိုရာ သွားလေပါ”

ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း စနစ်တကျစုဖွဲ့၍ သာ သွားဖြစ်ပါတော့သည် ။

“ဘဝပေးသင်ခန်းစာများ ပင် ဖြစ်ပါ၏ ”

*

ထိုကိစ္စများ လွန်မြောက်၍ လအနည်းငယ်အကြာတွင် ထိုစခန်းသို့ ဒုတိယအခေါက်ပြန်ရောက်စဉ် သူကြီးကတော်ဒေါ်နော်မူဝါးနှင့် ဆရာမဒေါ်နော်စေးမြတို့ က ကျွန်ုပ်အား လာတွေ့၏။ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ သက်တူရွယ်တူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဇနီးနှင့် လည်း ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူများ ဖြစ်၏။ တွေ့လျင်တွေ့ချင်းပင် ဒေါ်နော်မူဝါးမှ

“အလိုလို ဖိုးဒိုခွားရေ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းနော်”

“အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်တွေငါးယောက် အိမ်မှာ ဆန်လာတောင်းတုန်း ဖိုးဒိုခွားတို့ သုံးယောက် တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာတာမြင်တော့

ဆီးပစ်ဖို့ အပြေးအလွှားနေရာယူထားတာ အမူဂါးလည်း သိပ်စိုးရိမ်သွားတာပေါ့။ ဖိုးဒိုခွားအိမ်ရှေ့မှာ ရောက်တာနဲ့ ပြေးထွက်လာတာပဲ။ သူတို့ ရှိတဲ့ အကြောင်းပြောမလို့ ၊ အမူဂါးက ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ ဖိုးဒိုခွားကချည်း ပြောနေတာကိုး”

“အိမ်ထဲဝင်မယ်လုပ်တော့ တွေ့ပစ်ခံရမှာ စိုးလို့ တားတာလေ”

ဆရာမ ဒေါ်နော်စေးမြကလည်း

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ အဲဒီတုန်းက မိုးတွင်းမှာ ဒီကောင်တွေ ရိက္ခာပြတ်လို့ ရွာခဏခဏ လာပြီး ဆန်တောင်းနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးတို့ ရွာထဲမသွားစေချင်တာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ခဏထိုင်ပါဦးလို့ ပြောတာ၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ချင်လို့ ဗိုလ်ကြီးက ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ ဆင်းသွားတာကိုး”

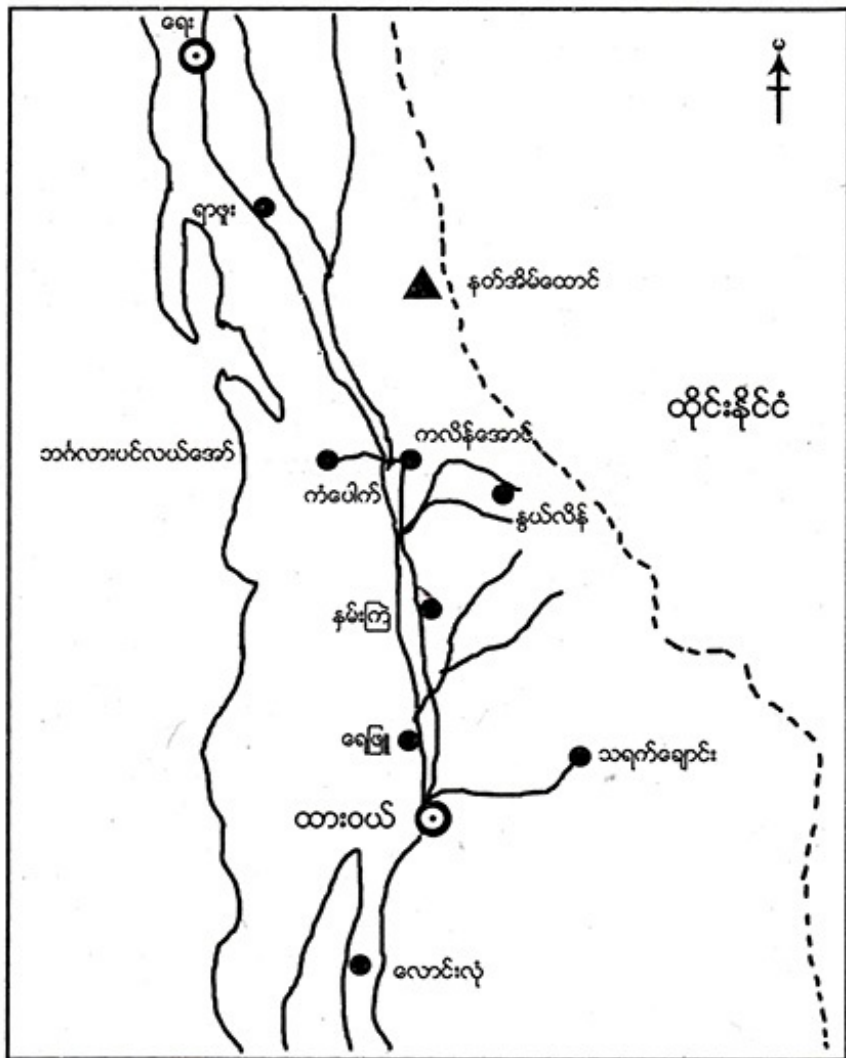
ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်မို့ ပြောသမျှ ခံရပါတော့သည် ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်ဟုတ်လှပြီထင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ သဘာဝတရားကြီး၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို လှလှကြီးခံစားလိုက်ရပါ၏။ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ကြီး ရခဲ့ပါသည် ။ ကံကောင်းထောက်မ၍ သာ အသက်မသေဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ လက်ဖဝါးပြင်ဘယ်ညာ၌ ပါရှိသော အရံအသက်လမ်း ကြောင်းများကပင် ကယ်တင် လိုက်လေသလား မသိတော့ပါ။ မသေဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့် အတွက်ကား အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။

ဤသည် ကား...

ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးသော သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်ပါတည်း။

“သေကံမရောက် သက်မပျောက် (၂)”

အရာရှိငယ်ဘဝက ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲရခဲ့သည့်
ကလိန်အောင်ဒေသနှင့် နယ်လိန်ရွာ

ကလိမ်အောင်ဒေသမှ အောင်ပွဲ

ကျွန်ုပ်သည် မအူမလည်နှင့် စစ်သားဖြစ်ခါစတွင် ရန်သူ၏ အနီးကပ် ပစ်ခတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း သေနဲ့မစေ့သေး၍ မသေခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး ထောင်ချောက်မှ လွတ်မြောက်လာသည့် သားကောင်ကဲ့သို့ သေဘေးများ နှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် (ဝါ) စစ်ရေးကိစ္စများ တွင် ကြိုတင် လေ့လာသုံးသပ်၍ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ သာ ဆောင်ရွက်ပါ တော့သည်။ ။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်သည့် အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် နောက်ထပ်သေဘေးကြီးများကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ပင် ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် လက္ခဏာအရ ပင်ကိုယ်ဗီဇကပင် စစ်မြေပြင်နှင့် တိုက်ပွဲများ တွင် မွေ့လျော်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် သေဘေးအား အနီးကပ် ရင်ဆိုင်ရပြန်၏။ ယခုအကြိမ်တွင် လည်း သေမင်းက ကျွန်ုပ်အား တိုးဝှေ့ပွတ်သတ်ကျီစယ်ပြန်၏။ သေမင်း တမန်ကျည်ဆန်များက ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ပလူပျံသလို ဖြတ်သန်းသွားရုံသာမက သေမင်းတမန်ရန်သူများ နှင့် ပါ အနီးကပ်ထွေးလုံး

စာရေးသူ၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်ခဲ့သော
ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်နှင့် ဇနီး

ရစ်ပတ်သတ်ပုတ်ပြီး သူသေကိုယ်ရှင် အသက်ရှင်လုခဲ့ရသည့် အခြေသို့တိုင်ဆိုက်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုပွဲသည် ကား..

ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိငယ်ဘဝတွင် ပထမဆုံးသော အောင်ပွဲကြီးလည်း ဖြစ်၏။ အောင်မြင်မှုဖြစ်၍ လည်း ပြန်ပြောရသည် မှာ လည်း မြန်ရေယု က်ရေ နိုင်လှ၏။ ပြန်ပြောင်း ပြောရမည်ဆိုပါက -

*

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်အဆင့်မှ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်သို့ ရာထူးတိုးတက် ရခါစ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေး၏။ အရှေ့တောင်တိုင်းနယ်မြေ၊ ထားဝယ်မြောက်ခြမ်းတွင် တာဝန်ကျနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် ဗိုလ်ကြီးရာထူးအားရရှိထားသဖြင့် မြင်းစောင်းမှ လွှတ်လိုက်သည့် ပြိုင်မြင်းပျံတစ်ကောင်လို တက်ကြွရွှင်မြူးနေ၏။ တိုက်ပွဲခေါ်သံကို ငုံ့လင့်နေမိ၏။ မိုးကိုပင် ဒူးနဲ့ တက်ပြီး တိုက်ချင်နေ၏။

မတ်လ၏ နေ့တစ်နေ့နံနက်ပိုင်း..

ကျွန်ုပ်တာဝန်ကျရာ ကလိန်အောင်စခန်းမှ ရွာတွင်းသို့ ခဏအဆင်းတွင် ရွာမူလတန်းကျောင်းမှ ဆရာလေးမောင်ဉာဏ်နှင့် ကျွန်ုပ်ထိုင်နေကျ မိဘမေတ္တာထမ်းဆောင်၍ တွေ့ကြ၏။ သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ခြင်း၊ စာပေနှင့် လက္ခဏာ ဝါသနာပါကြခြင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျောင်းဆရာလေးဘဝမှ တပ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ဖြစ်ခြင်းတို့ ကြောင့် ဘဝတူ၊ ဝါသနာတူခြင်းမို့ တွေ့လျှင် တွေ့ခြင်းပင် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ အထူးခင်မင်သွားကြ၏။ ယခုလည်း သူက-

“ဗိုလ်ကြီး၊ အရေးကြီးတာလေးပြောဘို့ရှိလို့ ကျွန်တော့်အိမ်ခဏ လိုက်ခဲ့ပါအုံး”ဟု ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လိုက်သွားပြီး သူ့အိမ်အရောက်၌ -

“ဗိုလ်ကြီးရေ ထားဝယ်ကလိန်အောင်ကားလမ်းပေါ်မှာ သိပ်သောင်း ကျန်းနေတဲ့ ပြည်ပြေးကျော်အုံး သတင်းပေးချင်လို့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ”

“ဒီကောင်နဲ့ အဖွဲ့ အခုတစ်လော နွယ်လိန်တောင်ကျောမှာ နေတာ များ တယ်လို့ ကြားတယ်၊ မနေ့က အဲဒီဘက်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ရောက်လာတယ်၊ ရိက္ခာပို့ရင်း ကျော်အုံးစခန်းရောက်ခဲ့လို့ သူမှတ်မိသ လောက် မြေပုံဆွဲလာတယ်၊ ပုံကတော့ ဟောဒီပုံဘဲ၊ သူတို့ နွယ်လိန်ရွာ ကို နှိပ်စက်လွန်းလို့ တဲ့ ၊ မနှစ်က သူ့အဖေကို တပ်နဲ့ ဆက်လို့ဆိုပြီး ဒီ ကောင်တွေ သတ်သွားဘူးတယ်၊ ဒါကို ဗိုလ်ကြီးတို့ ရှင်းနိုင်ရင် ရှင်းပေး စေချင်တယ်။ အဲဒါပါပဲ”

ကျွန်ုပ်ကား အချို့ရှာသကာတွေလေပြီ။

“ဟာ - ဆရာဉာဏ်ကလဲဗျာ၊ ကျုပ်က တိုက်ပွဲရှာနေတာဗျ၊ ကဲ ပေး ၊ ပေး ဆရာမြေပုံကြည့်ရအောင်”

မြေပုံက စစ်သုံးမြေပုံတော့ မဟုတ်၊ အရပ်သားမှ သူနားလည်သလို ဆွဲထားသည့် ပုံ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြည့်လို့ တော့ ရ၏။ သို့ရာတွင် ကြည့်လို့ တော့ရ၏။

မြေပုံတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စခန်းနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာ တောင်ကျော တစ်ခုပေါ်တွင် ပြည်ပြေးကျော်အုံးအဖွဲ့ အခြေချနေသည် ကို ပြ၏။ ထို နေရာမှ မကြာခဏ ထားဝယ်၊ ကလိန်အောင် ကားလမ်းမပေါ်ဆင်း လာပြီး ဆက်ကြေးကောက်ခြင်း၊ တပ်စခန်းများကို ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ခြင်း၊ စစ်ယာဉ်တန်းများအား ခြုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား ဒုက္ခပေးနေကြ၏။

ပို၍ ဆိုးသည် ကား ကျော်အုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ သစ္စာဖောက်သွားခဲ့သူဖြစ်နေခြင်းပင်။ သူ့ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ ရလိုက်ပါက သစ္စာဖောက်တို့ ၏ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းခြင်းကို အများ သိအောင် ပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုကိစ္စအား အထူးစိတ်ဝင်စားလှ၏။ ထို့ကြောင့်

“စိတ်ချ ဆရာညဏ် စိတ်ချ စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကောင်ကျော်အုံးကို ကျုပ်တို့ ချေမှုန်းပေးပါမယ်ဗျာ”

ဟု ရဲရဲကြီးအာမခံလိုက်ပါတော့၏။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော် ထိုအခြေအနေကို ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းမှူးကြီးအား တင်ပြ၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက-

“နေအုံးက ငါ့မှာ မျိုးလွင်နဲ့ ထွန်းစိန်စစ်ကြောင်းကို ရှင်းဖို့ က အရေးကြီးနေသေးတယ်၊ မင်းရဲ့ ကျော်အုံးကို ထားစမ်းပါအုံးကွာ၊ မင်းပေးဖို့ တပ်လဲမရှိဘူး”

ကလိန်အောင်မြောက်ဘက်တွင် လူအင်အား (၂၀၀) ခန့် ပါဝင်သည့် မျိုးလွင်နှင့် ထွန်းစိန်ခေါင်းဆောင်သော ပြည်ပြေးစစ်ကြောင်း တစ်ခုအား တပ်ရင်းမှူးမှ စစ်ဆင်ရေးလုပ်နေ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စမှာ တပ်တွေ သုံးနေရ၏။

“တပ်အများကြီးပေးစရာမလိုပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အထိုင်တပ်ခွဲက ထုတ်နှုတ်တစ်စုလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ ရန်သူလဲ နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ဘဲလို့ သိထားပါတယ်”

“နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်ဆို တစ်စုလောက်ဘဲ၊ တစ်စုဆိုတိုက်စစ်ဥပဒေ သအရ အနည်းဆုံး တစ်ခွဲနဲ့ တိုက်မှ ကွ”

ကျွန်ုပ်တပ်ရင်းမှူးက ယခင်က ပြင်ဦးလွင်စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နည်းပြအရာရှိအဖြစ် နှစ်အတန်ကြာတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဘူးသူဖြစ်ရာ တိုက်စစ်ဥပဒေများကိုပါ ကိုးကားပြောဆို၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မလျော့သေးဘဲ-

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ လက်ရွေးစင်ကွန်မန်ဒိုတစ်စု ထုတ်နှုတ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဆိုရပါတယ်”

“နေစမ်းပါအုံးကွာ၊ အရံတပ်မရှိသေးဘူးကွ၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ မင်းသိပ်မလောပါနဲ့ ”

တပ်ရင်းမှူးက နှုတ်မိန့်ဖြင့် ယတိပြတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါတော့၏။

နွယ်လိမ်တိုက်ပွဲ မတိုက်ခင်က စာရေးသူ
၁၉၇၂ခုနှစ်

ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွား၏။

ကလိန်အောင်မြောက်ဘက်မှ လူ(၂၀၀)ပါ ရန်သူစစ်ကြောင်းမှာ လည့် ၊ သတင်းပျောက်နေ၏။ ရန်သူများ အရှေ့ဘက်ချောင်းဖျား တက်သွားလေသလားမသိ၊ တပ်ရင်းမှူးမှာ လည်း သူ့ဦးတည်ရန်သူ သတင်းပျောက်နေ၍ အလုပ်နဲ့နဲ့ပါးနေ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ သည် တပ်စခန်းတွင် မနက်အစည်းအဝေးပြီး၍ ထမင်းစားအပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ရင်ကစားကြ၏။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက စစ်တပ်ရင်အထူးကောင်းသဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှုံးထွက်ကစားစေ၏။ လူတိုင်းရှုံး၍ ထွက်ကြရ၏။ ကျွန်ုပ်အလှည့်တွင် ကားတော်တော်နှင့် အရှုံးအနိုင်မပေါ်သဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး ကစားနေကြ၏။ ထိုစဉ်-

“တပ်ရင်းမှူး- ရေး သွားမယ့်အရပ်ကားတွေက ရန်သူသတင်း ပို့ချင်လို့ တဲ့ ခင်ဗျ”

ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်စန်းအောင်မှ လာပြီး တင်ပြ၏။

“ဟေ - ဟုတ်လား ၊ ခေါ်ခဲ့လေ”

ခဏအကြာတွင် အရပ်သားကားသမားသုံးဦး ဝင်လာ၏။ တွေ့မြင်နေကြ ထားဝယ်၊ ရေးခရီးသည် တင်ကားမှ ဖြစ်၏။

“ဒေါက်လောက်တံတားတစ်ဝိုက်မှာ ကျော်အုံးတို့ အဖွဲ့ ရောက်နေတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ကားတွေကို တစ်စီးဆက်ကြေးတစ်ထောင်စီ တောင်းလို့ ပေးခဲ့ရတယ်၊ ကလိန်အောင်စစ်တပ်ကို ဝင်သတင်းပေးသွား

လို့ လဲ မှာ လိုက်တယ်”

ဟု ကားသမားသုံးဦးက ပြော၏။ ဒေါက်လောက်တံတားကား ကလိ
န့်အောင်နှင့် ဆယ်မိုင်ကျော်ကျော်ဝေး၏။

“ပြီးတော့ ဆန်နဲ့ ငါးခြောက်တွေလဲ ယူထားလိုက်သေးတယ်ခင်ဗျ”

တပ်ရင်းမှူးကြီးကတော့ ဘာမှ မပြော၊ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်လုပ်ပြီး
ကားသမားများကို ရေးသို့ ဆက်ထွက်စေ၏။ အချိန်ကား
နေ့လည်တစ်ချက် တီးပြီ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မပြီးသေးသည့် စစ်တုရင်ပွဲ
အား ဆက်ကစားကြရာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်က နိုင်လိုက်၏။ ပွဲကြည့်ပ
ရီသတ်က “ဟာ”ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် နောက်တစ်ပွဲဆက်ကစား
၏။ ပွဲကောင်းနေစဉ် ဒုတိယကားသမား တစ်ဖွဲ့တက် လာပြီး ရန်သူ့သ
တင်းပေးပြန်၏။ ပထမအဖွဲ့ ပေးသည့် သတင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ပါပင်၊ ရ
န်သူ့အင်အားမှာ လည်း (၂၀)ကျော်ခန့်။

“ဟေ့ - ဗိုလ်သက်ဦး၊ မင်းကောင်တွေကတော့ စစ်တုရင်ပွဲကောင်း
နေတုန်း လုပ်ပြန်ပြီဟေ့”

ဟု တပ်ရင်းမှူးက ဆို၏။

“ဗိုလ်စန်းအောင် သတင်းထပ်ယူထားကွာ ”ဟု လည်း ပြော၏။ စစ်
တုရင်ဆက်ကစားကြရာ သရေကျသွား၏။ သရေကျသဖြင့် Best of thr
ee အဖြစ် နောက်တစ်ပွဲဆက်ကစားကြ၏။ လူတိုင်းကိုနိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်
ကျမှ အကြိတ်အနယ်ကစားနေရ၍ တပ်ရင်းမှူးကြီးက အကွက်တိုင်း
အား အထူးသတိထားရွှေ့၏။ ယခုပွဲငယ်တွင် တပ်ရင်းမှူးကြီးအရေး
သာ နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ ကစားရာ
ပွဲပြီးလုပြီးခင်တွင် တတိယကားသမား တစ်ဖွဲ့စခန်းသို့ တက်လာပြန်
ကာ သတင်းပို့ပြန်၏။

“ဟေ့ - လာပြန်ပြီလားဟ။ တစ်ဖွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အခုတစ်ခါတော့ ဒီကောင်တွေ ကလိန်အောင်နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ ဇင်းဘာလမ်းခွဲအလွန် ရောက်နေတယ်တဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကားပေါ်က စားစရာတွေနဲ့ မဲခေါင်ပုလင်းပြားတစ်ဖာပါ ယူလိုက်သတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟေ့ မင်းတို့ ကလိန်အောင်က ရဲနဲ့ တပ်ကို သတင်းပေးချင်ပေးကွလို့ လဲပမာမခန့် ပြောလိုက်သေးတယ်ခင်ဗျာ”

ကားသမားနှစ်ဦးနှင့် ပါလာသည့် ဗိုလ်စန်းအောင်၏ စကားအဆုံးတွင် တော့ တပ်ရင်းမှူးက-

“ကဲ -ဗိုလ်သက်ဦး၊ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတွေကတော့ မနှိပ်ကွပ်လို့ မရတော့ဘူးဟေ့၊ အတော်လွန်နေပြီကွ၊ မင်းတပ်ခွဲက မင်းဟာမင်းလူထုတိ၊ ပြီးတော့ မင်းဘဲ သွားရှင်းပေတော့၊ ကွန်မန်ဒိုစုထားတယ်ဆို အဲဒါနဲ့ ဖြစ်မလား”

“ဟာ - ဖြစ်ပါတယ် တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်တပ်စုက အဆင်သင့်ပါဘဲခင်ဗျာ”

စကားအဆုံးတွင် စစ်တုရင်ပွဲကို အပြီးရွှေ့ကြရာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ုပ်ရုံးနိမ့်သွားပါ သည် ။ စစ်တုရင်ရုံးတာက အရေးမကြီး၊ ယခုတိုက်ပွဲမရုံးဘို့က အရေးကြီးလှပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်တုရင်ပွဲအပြီးတွင် တိုက်ပွဲအတွက် ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အလား အပြေးအလွှားတပ်စခန်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပါ၏။

ကျားနှင့် ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြပေရော့မည်။

လဆုတ်ပက္ခမို့ လကမထွက်သေး၊ အချိန်ကား ညဆယ်နာရီကျော်ပြီ။
 ။ ကလိန်အောင်တပ်စခန်းကထွက်ချိန်မှာ ညနေ (၄)နာရီတိတိ၊
 ခရီးသွားချိန် (၆) နာရီကျော်ပြီ။

စထွက်ကတည်းက သတင်းမပေါက်ကြားရန် ရွာအားလုံးရှောင်ပြီး တောတိုးချီတက်ခဲ့ကြ၏။ ကလိန်အောင်အရှေ့ဘက် ဇင်းဘာလမ်းခွဲမှ တစ်ဆင့် ငါးရေကန်၌ ရည်မှန်းချက်နွယ်လိန်တောင်ကျောနှင့် နွယ်လိန်ရွာကို ရှင်းရန် ဖြစ်၏။ ဦးတည်ရန်သူမှာ ထိုနေရာများ တွင် ရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ သုံးသပ်ခန့်မှန်းထား၏။

ညဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ကြောင်းအား ရပ်တန့်၍ တပ်စုမှူးနှင့် အကြပ်များကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကဲ - ဗိုလ်ကျော်ဇောနဲ့ ဆရာကြီးလဗျာနော် သွားမယ် ဆိုရင်တော့ မဝေးတော့ဘူးထင်တယ်နော် လမထွက်သေးတော့ ခဏတော့ နားလိုက်ဦးမှ ၊ လရောင်နဲ့ ဆို နောက်ထပ်နှစ်နာရီထက် ပိုမလျှောက်ရဘူး။”

ကျွန်ုပ်က စစ်သုံးမြေပုံအား ဓာတ်မီးအုပ်ထိုးကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် တပ်ခွဲမှူး၊ လပြည့်ကျော် (၇) ရက်ဆိုတော့ လကသန်း ခေါင်လောက်မှ ထွက်မယ်ထင်တယ်၊ ဒီကုန်းလေးမှာ ခဏနားလိုက်ပြီး လရောင်ရမှ သွားကြရင် ကောင်းပါတယ်”

တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကျော်ဇောက ပြော၏။ ဗိုလ်ကျော်ဇောကား အသက်ငယ်ရွယ်သော်လည်း အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာလှသည့် တပ်စုမှူးတစ်ဦးဖြစ်၍ အားထားရ၏။ လရောင်နှင့် ညချီတက်မှုမှာ ပဏာရလှသဖြင့် သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်၏။ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာလဗျနော်သည်လည်း စစ်သက်သုံးဆယ်နီးပါးရှိ၍ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှသည့် ကချင်တိုင်းရင်းသား စစ်သားဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး အပွဲပွဲနဲ့လာ၍ စစ်ရည်ဝ

သူ ဖြစ်၏။ သူကလည်း ဗိုလ်ကျော်ဇော၏ အကြံပြုချက်ကို ထောက်ခံ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် အခြေအနေအားလုံးကို သုံးသပ်ကာ လထွက်သည် အထိ ထိုဝါးရုံကုန်းကလေးတွင် ခဏနားနေကြ၏။ မည်သူမှ လည်း ကျောပိုးအိတ် မပါ။ သေနတ်နှင့် ခဲယမ်းသာပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် လှုပ်ရှားမှုမြန်မှ ဒီရန်သူကို ဖမ်းနိုင်မည်ထင်၏။ ကျော်အုံးတို့ အဖွဲ့က အလွန်လျင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အီကွစ်မင့်အား ချွတ်၍ မြေပေါ်သို့ အသာလှဲလိုက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်လိုက်၏။

“ကျော်အုံး ကျော်အုံး - ကျော်အုံး”

“အင်း . ဒီကျော်အုံးဆိုတဲ့ ကောင်ကို အမိဖမ်းနိုင်ပါမှ ”

ကျော်အုံးကား မနှစ်ကထဲက ကလိန်အောင်၊
ထားဝယ်ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် တံတားများ မိုင်းခွဲ၊ စခန်း ချောင်းပစ်၊
လူသတ်၊ ဆက်ကြေးကောက်ဖြင့် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်၏။
ထားဝယ်သားဖြစ်၍ လည်း နယ်မြေကျွမ်း၏။
ပြည်ပြေးတောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ကျားနက်တပ်ရင်း၏ နာမည်ကျော် တိုက်ခိုက်ရေးသမားလည်း ဖြစ်၏။ သူ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းအား မကြာခဏ အထက်ဌာနများမှ သတိပေးခြင်းခံရ၏။ မကြာသေးမီကမှ နှမ်းကြဲနားတွင် စစ်ယာဉ်တန်းတစ်ခုအား ကျော်အုံးအဖွဲ့မှ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ တပ်ညွှတ်တပ်ကြပ်ချစ်လှနှင့် တပ်သားမောင်မြင့်တို့ ကျဆုံးသွားခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ခွဲမှ လိုက်လံရှင်းလင်းသော်လည်း ကျော်အုံးနှင့် အဖွဲ့က အရှေ့ဘက်တောင်များ ပေါ်သို့ တက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား၏။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ကွက်ပြည့်နင်းရှင်းသော်လည်း မည်သည့် ထိ

တွေ့မှုမှ မဖြစ်၊ နောက်ဆုံးရိက္ခာကုန်လူပမ်းဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထိုကိစ္စအပြီး ကျော်အုံးက ကလိန်အောင်ရွာသားများ နှင့် တွေ့ရာတွင် -

“ဟေ့ မင်းတို့ ကလိန်အောင်က တပ်ကိုပြောလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလောက်နဲ့ တော့ ကျော်အုံးကို လာစမ်းလို့ မရဘူးကွ၊ ဗိုလ်ကျော်အုံးကို တိုက်ချင်ရင် ဆယ်နှစ်လောက်ကြိုးစားကြအုံးဟေ့ ”ဟု ကြွားလုံးထုတ်၏။

ကျွန်ုပ်က မခံချိမခံသာဖြင့် “နေနှင့် ဦးပေါ့ကွာ” ဟု ကြိုးဝါးရင်း ကျော်အုံးသတင်းကို အဖက်ဖက်က ထောက်လှမ်းကာ စောင့်မျှော်နေခဲ့၏။ ယခုတော့ စောင့်ရကျိုးနပ်ပြီထင်၏။

“ကဲ - ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘယ်ပြေးမလဲ သစ္စာဖောက် ကျော်အုံးရေ”

*

အတွေးပျောက်၍ မှေးကခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျောအောက်မှ မညီမညာခိုးလိုိုးခုလု သစ်ကိုင်းခြောက်များကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ပြန်နိုးလာ၏။ အချိန်က မနက်နှစ်ချက်တီးကျော်နေပြီ။ လရောင်မှုန်ပျံ့ပျံ့ကလေးက ဝါးရံပင်များကြားမှ ထိုးကျနေ၏။ ရာသီဥတုက နည်းနည်းအေးချင်ချင် ဖြစ်နေ၏။ သွားမှ သင့်မည်ထင်၏။ ရည်မှန်းချက်မရောက်မီ ရွာရှောင် လူရှောင်ရဦးမည်ဆိုတော့ ယခုသွားမှ အချိန်လုံလောက်ပေမည်။

“ကဲ ဟေ့ - ကင်းသမားအားလုံး နှိုးလိုက်တော့ကွ”

အားလုံးကိုနှိုးပြီး ခြေလုံလက်လုံ အသံလုံစနစ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းရည်မှန်းချက်ကို ချဉ်းကပ်ရန် မှာ ရ၏။ ရည်မှန်းချက်မှာ တစ်မိုင်သာသာ ရှိမည်ထင်၏။

“တပ်ခွဲမှူး - စခန်းအရင်ရှင်းမလား၊ ရွာအရင်ရှင်းမလား”

“ရွာဝင်သတင်းထောက်ပြီးမှ စခန်းရှင်းတာကောင်းမယ် ထင်တယ်၊
ရွာသာ အရင်ဝင်လိုက်ပါ”

ဗိုလ်ကျော်ဇော၏ အမေးအား ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်၏။ ရန်သူစခန်း
ကို ကျွန်ုပ်တို့ မည်သူမှ ရောက်ဖူးသည် မဟုတ်၊ ရွာဝင်ရှင်းပြီး ရွာသား
အကူအညီဖြင့် စခန်းကိုရှင်းသော် ပို၍ အဆင်ပြေဖွယ် ရှိသည် ဟု ကျွန်
ုပ် သုံးသပ်၏။

ထားဝယ်၊ ကလိန်အောင်ဒေသသို့ စစ်ဆင်ရေး
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်အသွား၊ စာရေးသူနှင့် ဇနီး၊
မော်လမြိုင်လေဆိပ်တွင် အမှတ်တရ
၁၉၇၄ ခုနှစ်

ညက နားခဲ့သည့် တောင်ကုန်းကလေးမှ မနက် (၃)နာရီ တိတိတွင် ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် လရောင်ပျံ့အောက်၌ ခုတ်ပြီးစ တောင်ယာများ သာမက အုန်းခြံ၊ ကွမ်းခြံ၊ ကွမ်းသီးခြံ၊ ဒူးရင်းခြံများကိုပါ တွေ့လာရ၏။ လူနေအိမ်များ နှင့် အတော်နီးကပ်နေလေပြီ။ ရွာနှင့် သိပ်မဝေးတော့၊ ကျွန်ုပ်လည်း မနှစ်ကထိုရွာကို တစ်ခေါက်တော့ ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းသည် အိမ်များ ခြံများ နှင့် နီး၍ အချိန်မကျမီ သတင်းပေါက်သွားမှာ စိုးရ၏။

“ဗိုလ်ကျော်ဇောရေ - ခြံတွေနား သိပ်မတိုးနဲ့ ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပွိုင့်ကို ရှောင်ပြီး သွားခိုင်းပါဗျာ၊ ရည်မှန်းချက်မရောက်မချင်းတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးတာ ကောင်းတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကျော်အုံးနှင့် အဖွဲ့လွတ်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်လှ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှု၊ မအောင်မြင်မှာ ကိုလည်း ပူပန်၏။

ဟိုကွေ့ဒီကောက်ဖြင့် တစ်မိုင်သာသာခရီးအား နှစ်နာရီနီးပါး လာရ၏။

“ကဲ- တပ်ခွဲမှူး နွယ်လိမ်ရွာကတော့ ဒီခြံအစုကလေးဘဲ၊ ခြံတွေ ဆက်နေတယ်၊ အိမ်တွေကတော့ ခြံတွေထဲမှာ ဟိုတစ်လုံး၊ ဒီတစ်လုံးဆောက်ထားတာ ကျွန်တော်တောလည်ရင်း လမ်းကင်းယူရင်း တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်”

ဆရာကြီးလဗျနော်က ပြော၏။ အတူရှိနေသည့် ဗိုလ်ကျော်ဇောက ခေါင်းငြိမ်ပြ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ တောင်ဘက်ထိပ်ခြံကစပြီး တစ်ခြံချင်းသာ ဖြည်းဖြည်းရှင်းပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ရွာ၏ အရှေ့တောင်ဘက်မှ ဝင်လာသဖြင့် တောင်ဘက်က စရှင်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲ - ဘာမှ မထူးရင်တော့ ရွာသားအကူအညီနဲ့ အရှေ့ဘက်က နွယ်လိမ်တောင်ကျောတက်တာပေါ့ဗျာ၊ တောင်ကျောပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေ စခန်းပုန်းတော့ ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ရထားတဲ့ မြေပုံမှာ လဲ ပါပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ကျော်အုံးအဖွဲ့သည် မနေ့ကစခန်းပြန်မည်မထင် ၊ သင့်တော်ရာ ခြံတစ်ခြံ၌ ခွေလိမ့်မည်ဟု သုံးသပ်၏။ သူတို့ တွင် ငွေ၊ စားစရာ၊ ပြီးတော့ မဲခေါင်ပုလင်းပြားများ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။ ကျော်အုံးကလည်း လင်းထင်လမ်းစဉ်လိုက်ချင်သူ၊ မိန်းမ၊ အရက်ပြီးတော့မှ စစ်၊ (Woman Whisky and War)ဆိုသည် များကို သူတို့ နှစ်သက်သည် တဲ့ ၊ နွယ်လိမ်သူလေးတွေကလည်း ဖြူဖြူချောချောလေးတွေဆိုတော့ -

“အင်း”

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားသုံးသပ်မှုမှာ မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာ၏။ ထူးဆန်းသော ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် -

“ဟေ့ တပ်စုကို ခဏရပ်ခိုင်းလိုက်အုံးကွ၊ ဒီမှာ ပြစရာရှိလို့ ၊ ဗိုလ်ကျော်ဇောနဲ့ ဆရာကြီးလဗျနော် လှမ်းခေါ်လိုက်”

ကျွန်ုပ်က ဆက်သားရဲဘော်လေးအား တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ စစ်မြေပြင်အချက်ပြစနစ်ဖြင့် တပ်စုကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ရာ တပ်စုမှူးနှင့် တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးတို့ ရောက်လာ၏။

“ကဲ - ဗိုလ်ကျော်ဇောနဲ့ ဆရာကြီးလဗျနော် ငါးနာရီထိုးခါနီးပြီ၊ နဲ့နဲလဲ လင်း လာပြီ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ယမ်းထုပ်ပတ်တဲ့ စက္ကူလေးတွေ

ဒါနိုင်ငံခြားဖြစ် ယမ်းပျော့ပတ်တဲ့ စက္ကူဘဲ၊ တံတားတွေ မိုင်းခွဲတာ ဒီယမ်းထုပ်တွေနဲ့ ဘဲ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အထူးသတိထားပြီးတော့ သွားဗျာ၊ ကျော်အုံးတို့ တော့ သိပ်မဝေးတော့ဘူးထင်တယ်၊ ဒီနားတဝိုက်မှာ ရှိမှာ ဘဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို လမ်းကြောင်းဘေးမှ တွေ့ထားသည့် ယမ်းထုပ်သည့် စက္ကူညိုညို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များအား ပြသလိုက်၏။ သူတို့ က ကျော်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကတွေ့လိုက်သဖြင့် ကောက်ယူနမ်းကြည့်ကာ အဖြေမှန်သိ၍ ခေါ်ပြောရခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်မြေပြင်တွင် ဤကဲ့သို့ အနက် ကောက်တတ်ခြင်းကလည်း အဖြေမှန်ကို သုံးသပ်ရာ၌ အရေးပါလှပါ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးခေါင်းငြိမ့်ပြီး ဆက်ထွက်သွား၏။

ပထမခြံမှ ဒုတိယခြံသို့ ကူး၏။ ခြံတွင်းရှိတဲငယ်တစ်ခုမှ တဲတံခါးပွင့်သွားပြီး ကရင်အမျိုးသမီးကြီးထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အား တွေ့သွားရာ အံ့အားသင့်သွား၏။ နွယ်လိမ်မှာ ကရင်လူမျိုးများ နှင့် ဒေသခံထားဝယ်လူမျိုးများ ရောနေသည့် ရွာ ဖြစ်၏။

“အမိုး - ကျွန်တော်တို့ ပြည်ချစ်တွေလာလား”

ကျွန်ုပ်က ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြည်ပြေးအဖွဲ့ ဟန်ဆေ ၁၀၀ ၍ မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်တွင် စစ်ဆွယ်တာဝတ်ထားသဖြင့် ဘာအမှတ်အသားမှ မမြင်၍ အမိုးက ဇေဝေဇဝါ ဖြစ်နေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ အကူရဲဘော်နှင့် တပ်ခွဲဆက်သားရဲဘော်နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်ရာ ၎င်းတို့ စစ်အင်္ကျီမှ ဗန္ဓုလတံဆိပ်များကို တွေ့သွားပြီး-

“ဟင့်အင်း မလာဘူး” ဟု ဆို၏။

သို့ရာတွင် အမိုးမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။ မျက်နှာပျက်နေ၏။ အခြေအနေကတော့ ထူးပေပြီ။

“ဟ - လူထွက်ပြေးပြီဟေ့၊ လူ - လူ”

ထိုစဉ်ပွိုင့်မှ အော်သံကြား၍ ကျွန်ုပ်လည်း အဆောတလျင် ပွိုင့်သို့ ပြေးတက်လိုက်၏

“ဘာလဲကွ မြင့်ဦး”

“လူတစ်ယောက် ဟိုဘက်ခြောက်ထွက်ပြေးတယ်ဗိုလ်ကြီး”

ပွိုင့်သွားနေသည့် ရဲဘော်မြင့်ဦးမှ ဖြေ၏။

“ကဲ - ဒါဆို ဝင်လိုက်ကွာ”

ကျွန်ုပ်လည်း အသံဗလံများကြောင့် စိတ်အလောတကြီးနှင့် တပ်စုမှူး၊ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးတို့ အား ဖြတ်ကျော်ပြီး ပွိုင့်တပ်စိတ်နှင့် အတူ တစ်ဖက်ခြံတွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပါသွား၏။

“လား လား ”တစ်ဖက်ခြံတွင် လူ(၁၀) ဦးခန့်သည် ဒူးရင်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်နှင့် အုန်းပင်ကြီးများ အောက်၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အိပ်မောကျနေကြ၏။ တစ်နေရာတွင် သုံးလေးဦးစီခန့် စုအိပ်နေ၏။ သူတို့ ဘေးတွင် မှောင်ခိုများ သုံးသည့် ပစ္စည်း သယ်ခြင်းများ အတော်များများ တွေ့ရ၏။ စစ်အသုံးအဆောင်များ တော့ မတွေ့၊ ဘိနပ်များကလည်း အရပ်သုံးရာဘာညှပ်ဘိနပ်များ သာ ဖြစ်နေ၏။

“ဗိုလ်ကြီး နတ်အိမ်ထောင်တက်တဲ့ မှောင်ခိုတွေ ထင်တယ်”

တပ်စိတ်မှူး ဆရာစောယိမ်းက ပြော၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက် ဖြစ်နေသဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဖြစ်နေသည် ။ အားလုံးကလည်း စောင့်များခြံပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်အောင် အိပ်နေကြ၏။ ဤလိုပုံစံမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းဒေါနတောင်တန်းတွင် စစ်ဆင်ရေးဝင်ခဲ့စဉ်တွင် အကြိမ်ကြိမ်

မိအခါခါ တွေ့ခဲ့ဘူး၏။ မှောင်ခိုနှင့် သူပုန်မှာ ရောနှောနေသည် သာ များ ၏။ သူတို့ မေးက ကျွန်ုပ်တို့ ဦးတည်ရန်သူ၏ သတင်းရမည်မှာ သေချာ၏။ အချိန်ဆိုင်းနေ၍ က မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် -

“ဟေ့လူ -ထစမ်း”

ကျွန်ုပ်က အိပ်နေသူတစ်ဦးအား ရုတ်တရက် စောင့်ဆွဲလှန်ပြီး နှိုး လိုက်၏။

“ဟိုက်”

ကျွန်ုပ်စောင့်ဆွဲလှန်လိုက်သည် နှင့် အိပ်နေသူအား ကာဘိုင်သေနတ်ဖက်ပြီး အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည် ကို ရုတ်တရက်တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်ပါးစပ်မှ

“သူပုန်ဟေ့၊ သူပုန်ဟ ၊ ပစ် -ပစ်”

အာမေဇိုတ်သံနှင့် ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးသံပါတဆက်တည်း ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခါးမှာ ပါလာသည့် (၉)မီလီမီတာ ပစ်စတိုက်ကို အလွန်လျင်မြန်စွာထုတ်၍ ထိုသူ၏ ခေါင်းအား နှစ်ချက်ဆင့်၍ ပစ်လိုက်၏။

“ဒိုင်း - ဒိုင်း”

နံနက်ငါးနာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်၏ (၉)မီလီမီတာ ပစ္စတိုသေနတ်သံနှင့် ချက်ဖြင့် အရုဏ်ဦးတိုက်ပွဲကို စလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပျံ့တပ်စိတ်မှ စစ်သည် များကလည်း လူစုခွဲပြီးအိပ်နေသူများအား “ဒိုင်း”ကနဲ “ဖေါင်း”ကနဲဖြင့် အပြေးအလွှားလိုက်ပစ်ကြ၏။

ခဏချင်းအတွင်းမှာ ပင် ထိုခြံအတွင်း၌ လူသံများ ၊ သေနတ်သံများ က ပွတ်လောရိုက်အောင် ဆူညံသွား၏။ အိပ်ပျော်နေသူ အချို့မှာ လည်း

ကယောင်ကတမ်းဖြင့် နှိုးလာကြပြီး မဲမဲမြင်ရာကို ပြန်ပစ်ကြ၏။ ကျည်
ဆန်အချို့က ကျွန်ုပ်ဘေးမှ ဝှီးခနဲ၊ ဝှီးကနဲ ဖြတ်သွား၏။ ဘယ်သူက ဘ
ယ်သူကိုပစ်နေမှန်းမသိ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေ၏။
တပ်ကြပ်စောယိမ်းထံမှ ရန်သူတစ်ဦးက သေနတ်အတင်းလုနေ၍ တပ်
သားခင်မောင်က ထိုရန်သူမျက်နှာအား ဂျီ- ၃ဖြင့် တော့ပစ်လိုက်ရ၏။ ရန်
သူမျက်နှာတစ်ခြမ်းပွင့်ထွက်သွား၏။ သွေးညှီနံ့များက ဖုံးလွှမ်းသွား၏။
ထိုစဉ်-

“ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း”

၄၀ မီလီမီတာဂရင်းနိုတ်လောင်ချာပေါက်ကွဲသံများ ဆက်တိုက်ပေါ်
လာ၏။ ကျွန်ုပ်ရပ်နေသည့် အုန်းပင်အနီးသို့ ကျရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွ
န်ုပ်ဘေးတွင် တစ်လုံးကွဲသွားရာ အစငယ်အချို့ ကျွန်ုပ်၏ စတီးရေဘူး
အား လာမှန်၏။ ကံကောင်းပေလို့ လူမှန်က သေသွားနိုင်၏။ ဘေးဘယ်
ညာမှ လည်း “ပတောက်၊ ပတောက်၊ ဖောင်း၊ ဖောင်း” ဆိုသည့် အမ်- ၁
၆ သေနတ်သံ အိတ်ချုံ - ကေ ၃၃ သေနတ်သံများ ထွက်လာ၏။ ဘေးဘ
ယ်ညာကိုက်လေးငါးရာတွင် ကုန်းမြင့်မြင့်လေးများ ရှိနေ၏။ ထိုကုန်းမြ
င့်လေးများမှ ကျွန်ုပ်တို့ ဆီ ဝိုင်းပစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟိုက် - ရန်သူက အတော်များ ပါလား”

မိမိမှာ ပါလာသည် က စုစုပေါင်းမှ (၃၆)ဦးသာ ဖြစ်လေ၏။ အချိန်
ဆွဲနေက ခံသွားရပေမည်။

“လောင်ချာလာဟော၊ လောင်ချာ-လောင်ချာ”

ကျွန်ုပ်က လှမ်းအော်လိုက်ရာ=

“ လာပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ လာပြီ”

၃-၅ ရှေ့ကတ်လောင်ချာအဖွဲ့ အပြေးအလွှားရောက်လာ၏။

“ဟေ့ -ဘယ်ညာတောင်ကုန်းတွေ လှမ်းပစ်စမ်းကွာ”

“အုမ်း- အုမ်း- အုမ်း- အုမ်း”

လောင်ချာလေးငါးလုံးပါလာသည် ကို ဆက်တိုက်ပစ်ထုတ်လိုက်ရာ ဘေးဘယ်ညာတောင်ကုန်းများမှ ပစ်ခတ်နေသည် များ ငြိမ်ကျသွား၏။ ရန်သူငြိမ်နေတုန်း အမြန်ပြန်ဆုတ်မှ သင့်ပေမည်။

“ခွီး - ခွီး - ခွီး”

ကျွန်ုပ်သည် အချက်ပေးခရာအား မှုတ်၍ အပစ်ရပ်စေ၏။ လူပြန်စု၏။ ဗိုလ်ကျော်ဇောနှင့် ဆရာကြီးလဗျာနော်တို့ အား ခေါ်၏။

“ကဲ - ဗိုလ်ကျော်ဇော၊ ခင်ဗျားလူတွေ ပြန်စစ်ဗျာ၊ ကျုပ်က လောပြီး တက်သွားတာ၊ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်။ ကျုပ်ဝပ်လိုက်တဲ့ အနားမှာ ဆဲဗင်းတီးနိုင်ကွတာ၊ ကျုပ်စတီးရေဗူးပေါက်သွားတယ် ဗိုက်ပေါက်ရင် မချောင်ဘူး၊ ကဲ - လူစုပြီးရင် ရတာတွေ အကုန်ကောက်ပြီး ဆုတ်ကြစို့၊ ဒီကောင်တွေ လူအများကြီးဗျ၊ ကြာရင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီနားက လေးငါး ယောက်တော့ ကြွသွားပြီ တွေ့လား တုံးလုံးပက်လက်ဘဲ”

ခဏချင်းအတွင်း လူစစ်ရာ အားလုံးလူစုံ၏။ မိမိဘက်မှ အထိအခိုက်မရှိ ရန်သူ (၉) ဦး ကျဆုံး၏။ လက်နက် (၉)လက် ရလိုက်၏။ အိတ်ချုံ ကေ -၃၃၊ (၆)လက်၊ အမ် -၁၆ တစ်လက်။ ကာဘိုင်တစ်လက် ၊ အမ်- ၇၉ တစ်လက် ဖြစ်၏။ စာရွက်စာတန်းနှင့် မှတ်တမ်းစာအုပ်များ ရ၏။ ထိုစာအုပ်များ ထဲမှ တစ်ခုသော စာအုပ်မှာ ကား-

“ဗိုလ်ကျော်အုံး (အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်မှူး)

ကျားနက်တပ်ရင်း

တောင်ပိုင်းတိုင်း

ပြည်သူ့ပြည်ချစ်တပ်မတော်”

ဟူသော စာတမ်းအား တွေ့ရ၏။ သစ္စာဖောက်ကျော်အုံးကား သေဆုံးသူများ တွင် ပါသွားပြီထင်ရ၏။ သို့ရာတွင် သိပ်တော့ မသေချာလှ၊ လောလောဆယ်ရသမျှ အမြတ်ချည်းမို့ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ပွဲနေရာမှ အမြန်ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပြန်အထွက်တွင် နွယ်လိမ်ရွာသူကြီးအိမ်ကိုဝင်၍ -

“ကဲ-သူကြီး ကျော်အုံးအဖွဲ့တော့ ကျုပ်တို့ ဝင်ရှင်းလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သူ သေလို့ ဘယ်သူလွတ်သွားတယ်တော့ မသိဘူး၊ အဲဒီတော့ သေတဲ့ သူတွေ သဲဂြိုဟ်ပေးပါဗျာ။ ရော့ - ငွေတစ်ထောင်ယူထားလိုက်ပါ၊ သဲဂြိုဟ်စရိတ်ပေါ့၊ ညနေကျရင် ကလိန်အောင်စခန်း လာပြီး အကျိုးအကြောင်း လာသတင်းပို့ပါအုံး”

သူကြီးက လုပ်ဆောင်မည့် အကြောင်း အာမခံပါ၏။ သူ့ကြည့်ရတာ အံ့ဩဝမ်းသာနေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နွယ်လိမ်ရွာကလေးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည့် အချိန်ကား နံနက် (၁၆:၀၀) နာရီတိတိ၊ အနောက်ဘက်သို့ နာရီဝက်ခန့် လျှောက်လိုက်သော် ထားဝယ် ကလိန်အောင်ကားလမ်းမကြီးသို့ ရောက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ က အောင်သေအောင်သားစားခဲ့ကြ၍ အလွန်ပျော်မြူးနေကြ၏။ နံနက်ခင်း နေခြည်နုနုအောက်တွင် ရဲဘော်များက ရဲရဲတောက်သီချင်းကို အော်ဆိုကြ၏။ “ကွန်မန်ဒိုကွ”ဟု လည်း ကြွေးကြော်ကြ၏။ အသွားတုန်းက တစ်ညလုံးသွားခဲ့ရသော်လည်း ယခုအပြန်တွင် ကား စခန်းအရောက် သုံးနာရီခန့်သာ လျှောက်လိုက်ရ၏။ တလောကလုံးအား ထိမထင်ဟန်ဖြင့် ရင်ကော့၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စခန်းအဝင်တွင် တပ်ရင်းမှူးက စခန်းအဝမှ

ပြုံးပြုံးကြီးဆီးကြို၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ-

“ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်း ဗိုလ်သက်ဦး၊ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ချီးကျူးဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ၊ ငါ့လူက စစ်တုရင်တင် တော်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ Field မှာ လည်း အားကိုးရတာဘဲကိုး၊ ကဲ - ဒီညတော့ မင်းတို့ အောင်ပွဲရလာသူတွေကို ငါညစာနဲ့ ဂုဏ်ပြုမယ်ဟေ့”

ကျွန်ုပ်၏ တပ်ရင်းမှူးကား ကျွန်ုပ်တို့ တပ်သို့ ပြောင်းလာသည် မှာ မကြာသေး၊ ဒါ့ပြင် တော်တော်သူကို ချီးကျူးတတ်သူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် လည်း ကောင်းစွာမရင်းနှီးသေး၊ ယခုကဲ့သို့ အထက်လူကြီး၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုကို ခံရခြင်းကား ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်သားများ အဖို့ အကြီးမားဆုံး ဆုလာဘ်ကြီးပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် သေမင်းနှင့် နပန်းလုံး၍ ထိုဆုကြီးကို ရခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

*

ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲအား ခပ်စောစောပင် စသည် ။ ညနေငါးနာရီ သာသာခန့်တွင် ဖြစ်၏။ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည် များ ထဲမှ ပွိုင့်ပြေး၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ရန်သူနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် စစ်သည် သုံးဦးကား တပ်ရင်းမှူးမှ ချက်ချင်းအကြပ်အဖြစ် ရာထူးတိုးပေး၏။ တပ်စိတ်မှူးနှစ်ဦးအား အကြပ်မှ အကြပ်ကြီးရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေး၏။ တိုက်ပွဲဝင် စစ်သည် အားလုံးအတွက်ကား ဆုငွေ ငါးထောင်ကျပ်ချီးမြှင့်၏။

နွယ်လိမ်တိုက်ပွဲအပြီးရိုက်ကူးထားသည့် အမှတ်(၆၁)
 ခြေလှုပ်တပ်ရင်းမှအရာရှိများ(၁၉၇၄ ခုနှစ်)
 ဝဲမှယာ - ဗိုလ်ကျော်စော(ယခုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စော)၊
 ဗိုလ်မြင့်သိန်း(ယခင် ဒု-ရဲမှူးကြီးမြင့်သိန်း)၊ စာရေးသူ၊
 ဗိုလ်စန်းအောင်၊ ဗိုလ်ချစ်လှိုင်

ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်နေစဉ်တွင် နွယ်လိမ်သူကြီးနှင့် အဖွဲ့ ရောက် လာပြီး
 သတင်းပို့၏။

“တပ်ရင်းမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ သေတဲ့ သူတွေထဲမှာ ဗိုလ်ကျော်အုံးရယ်၊

သူတပည့်ဆရာဖိုးညိုရယ်၊ ဆရာတင်ငွေရယ်၊ အားလုံးပါသွားပါတယ်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ သူတွေပါ။ မိန်းမအရက် ငွေအားလုံး အစုံပါဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ မကြာမကြာလာအိပ်ပြီးဒုက္ခပေးနေလို့ အားလုံးသိနေပါတယ်။ သူတို့ လူနှစ်ဆယ်ကျော်ဘဲ ရှိပါတယ်။ ခုသေတဲ့ သူ အားလုံးလဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ”

“ကျားတပ်ကတော့ တိုက်ပွဲပြီးတော့ နတ်အိမ်ထောင်ဘက် ပြန်တက်သွားပါတယ်။ အားလုံးလူတစ်ရာကျော်လောက် ရှိပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ လက်နက်ကြီးတွေပစ်တော့ တကယ့်စစ်ကြောင်းကြီးထင်ပြီး လန့်ပြီး ဆုတ်သွားတာပါ”

သူကြီးမင်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးရှင်းပြလိုက်ရာ တပ်ရင်းမှူးကြီးက-

“အေးဗျာ၊ ကျေးဇူးပါဘဲ၊ ကျော်အုံးနဲ့ အဖွဲ့က အထိမနာသေးလို့ ဒီနားမှာ သောင်းကျန်းနေတာ၊ သူတို့ တင်မကဘူး၊ တခြားကောင်တွေပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီကဝင်ရှင်းတာမြန်လို့ မှန်လို့ ဒီကောင်တွေ ခံသွားရတာ၊ ကျော်အုံး မရှိရင် တော့ သူကြီးတို့ နယ်မြေ အခြေအနေ ကောင်းသွားမှာ ပါ”

“ဟာ- သိပ်ကောင်းသွားတာပေါ့၊ ဒီနားမှာ သူဘဲစွာနေတာ သူက ဒီအရပ်သားလေ၊ နှမ်းကြပေါ်နားမှာ က အောင်ကျော်၊ ရေဖြူက ဘရီ၊ သူတို့ တစ်တွေဘဲ လိုက်ဒုက္ခပေးနေတာ၊ အခုသူတို့ မရှိတော့ ကောင်းသွားပါပြီ။ နောက်လဲ တခြားကောင်တွေ သိပ်လာရဲမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

သူကြီးမင်းနှင့် အဖွဲ့က သူတို့ သိသည် များကို ရှင်းလင်းပြကာ ဂါရဝပြုထွက်ခွာသွားပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ က ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ထပ်ချီးမြှင့်လိုက်ပါ၏။

တပ်ရင်းမှူးကြီးက ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်ဖြင့်-

“အင်း- ဗိုလ်သက်ဦး၊ ဗိုလ်သက်ဦး၊ ကိုယ့်လူက ကျော်အုံးကို ရှင်းလို ကံနိုင်တော့ ဒို့တပ်ရင်းသိက္ခာတက်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင့်ဇာ တ်လမ်းက ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဆိုတော့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဟေ့၊ ကံကောင်းလို့ ၊ ကံကောင်းလို့၊ မောင်ရင် သေသွားနိုင်တယ်နော်၊ စတီးရေဗူးခံနေလို့ ကဲ- ကဲ- တပ်မတော်နေ့ အကြိုဂုဏ်ပြု ညစာလေး စားကြစို့၊ Cheers ”

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့သည် လည်း အာမီရစ်များ ဖြင့် Cheers လို ကံကြရာ အတော်လေးညနက်သွားခဲ့ပါ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကား တပ်ရင်းမှူး ၏ ဂုဏ်ပြုမှုကို များ စွာကျေနပ်ခဲ့ပါသည် ။ ထိုအရသာကို ခံစားနိုင်ရန် ကား မရဏမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်လုပြီးမှ ရခဲ့ခြင်းပင်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ကား-

“နွယ်လိမ်တိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးသက်ဦးနှင့် အရာရှိအ ရာခံ အကြပ်တပ်သားများအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ကြောင်း တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည် များအား အသိပေးပါရန်”

ဆိုသည့် ဂုဏ်ပြုကြေးနန်းအား အရှေ့တောင်ပိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နှင့် ထားဝယ်စစ်ဗျူဟာမှ ပေးပို့လာကြပါသည် ။

နောက်တစ်ကြိမ်ကျေနပ်ရပြန်ပါ၏။ အသက်သွေးချွေးများ နှင့် လဲ လှယ်ခဲ့ရသည့် ကြည်နူးမှုများ ပါပေ။

ဤသည် ကား ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယအကြိမ် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်ပါတည်း။